

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 301 ΔΡΧ. 200

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΟΙ ΨΕΥΤΟΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ

Ηυποτίμηση της δραχμής περισσότερο από την κατάσταση της οικονομίας χαρακτηρίζει την κατάσταση της πολιτικής σε αυτή την ταλαιπωρημένη χώρα. Πραγματικά εδώ η τρομακτική πολιτική αναξιοπιστία μιας κυβέρνησης εμφανίζεται σαν μια συμπαθητική παραξενία σε σχέση με την βάρβαρη ακατάσχετη ψευδολογία και το μεσαιωνισμό της αντιπολίτευσης.

Φαίνεται ότι ο λαός διαισθάνεται τις αναλογίες και επιτρέπει στην κυβέρνηση Σημίτη να διαπράττει όργια αφερεγγύοτητας στο βαθμό που σύσσωμη η αντιπολίτευση εκτελεί τελετές μαύρης μαγείας. Επιτρέπει δηλαδή στην κυβέρνηση να διαβεβαιώνει λίγους μήνες πριν τους πάντες ότι η μη υποτίμηση της δραχμής αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της οικονομικής της πολιτικής και της πολιτικής σύγκλισης με την Ευρώπη και ύστερα από λίγο πάλι να διαβεβαιώνει με ενθουσιασμό τους πάντες ότι η ίδια αυτή η υποτίμηση αποτελεί αναγκαίο όρο για το γρήγορο πλησίασμα της χώρας στην ΟΝΕ. Αυτή η ασυνέπεια κλασσικού πολιτικάντικου τύπου, επιτρέπει γιατί η αντιπολίτευση ουρλιάζει και αφίζει χρησιμοποιώντας δημαγωγία λαϊκίστικου - φασιστικού τύπου.

Όλο το ακροδεξιό σκυλολόδι (ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ, οι κνίτες του ΣΥΝ, Καραμανλής και Έβερτ) εμφανίζει την υποτίμηση σαν μια εθνική καταστροφή που θα έχει σαν βασικό αποτέλεσμα να εξαθλιώσει τη φωτοχολογιά. Το ψευτοΚΚΕ μάλιστα που είναι ο ηγέτης του νέου μεσαίωνα και το κατ' εξοχήν εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα δίνει την πιο ακραία πλατφόρμα στο μεσαιωνικό μέτωπο: την υποτίμηση την επέβαλλε το “διευθυντήριο των Βρυξελλών” για να φωτιάνει παραπέρα τους έλληνες εργαζομένους. Μάλιστα αυτοί οι παλιάνθρωποι ισχυρίζονται ότι οι έλληνες εργαζόμενοι θα φωτιάνουν ακριβώς κατά 14%, όσο δηλαδή είναι το ποσοστό της

υποτίμησης της δραχμής σε σχέση με το ECU.

Οι άνθρωποι που καταλαβαίνουν από οικονομία, και είναι πολλοί, ιδιαίτερα εκείνοι που ασχολούνται δραστήρια με τις συναλλαγές, δηλαδή οι άνθρωποι της “πιάτσας”, δεν καταπίνουν εύκολα τέτοιες βλακείς και ελεεινά ψέματα. Το πρόβλημα με τους σοσιαλφασίστες είναι ότι η ελληνική κοινωνία είναι ανοιχτή στις διεθνείς οικονομικές σχέσεις και ένας πολύ πλατύς κόσμος αποχτάει όλο και μεγαλύτερη άμεση πείρα από αυτές.

Ο καθένας λοιπόν μπορεί να καταλάβει ότι όταν η δραχμή πέφτει σε σχέση με το μάρκο 14%, ένας έλληνας ταξιδιώτης στο εξωτερι-

κό χάνει 14% από τις δραχμές του. Όμως ένας που αγοράζει ένα προϊόν που έρχεται από το εξωτερικό δεν θα το πληρώσει στην Ελλάδα 14% ακριβότερα αλλά ακριβότερα κατά ένα μικρότερο ποσοστό. Γιατί η τιμή ενός προϊόντος που έρχεται απ'έξω διαμορφώνεται κατά ένα μέρος από την τιμή αγοράς του και κατά ένα άλλο μέρος από το εμπορικό κέρδος, από τους φόρους, και από τα έξοδα μεταφοράς και ταχτοποίησης μέσα στη χώρα. Αν λοιπόν αυξηθεί η τιμή του πρώτου μέρους (η τιμή αγοράς) κατά 14% και αυξηθεί κατά πολύ μικρότερο ποσοστό ή δεν αυξηθεί καθόλου η τιμή του δεύτερου μέρους, οι λοιποί προϊόντος που έρχονται από το εξωτερικό θα έχουν μειωθεί στην τιμή τους σε περισσότερο από 14%.

συνέχεια στη σελ. 3

ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΣΤΗΝ ΕΠ. ΖΩΝΗ

Μια πολιτική νίκη μεγάλης σημασίας πέτυχε ο ΕΡΓΑΣ και το δημοκρατικό συνδικαλιστικό μέτωπο που αυτός συγκρότησε στην Επισκευαστική Ζώνη του Περιάματος. Στις εκλογές για την Επιτροπή Ειδικότητας των Ηλεκτροσυγκολλητών στο Συνδικάτο Μετάλλου, το δημοκρατικό εκλογικό μέτωπο της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΑΓΩΝΑ, πήρε μεγάλη πλειοψηφία καταχώντας τις 6 από τις 9 έδρες της Επιτροπής. Από τις 6 έδρες του μετώπου, πέντε πήρε ο ΕΡΓΑΣ και μία η ΠΑΣΚΕ.

Στους 150 εργάτες που ψήφισαν, η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ πήρε 90 ψήφους, ενώ το ψηφοδέλτιο του ψευτοΚΚΕ που είχε συσπειρώσει και την παράταξη των “ανεξάρτητων” πήρε 58 ψήφους. Με βάση αυτά τα αποτελέσματα, η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ πήρε 6 έδρες στις 9 και εξέλεξε για πρόεδρο της τον σ. Διονύση Γουρνά.

Το γεγονός αυτό δείχνει με τον καλύτερο τρόπο τη νέα κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στη Ζώνη. Την

τεράστια δηλαδή απομόνωση του ψευτοΚΚΕ, αποτέλεσμα της σαμποταριστικής του πολιτικής, και τη ραγδαία άνοδο του δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Η περίοδος που ανοίγεται τώρα, μέχρι τις εκλογές για τη Διοίκηση του Συνδικάτου που θα γίνουν στο τέλος του χρόνου, θα είναι μια περίοδος οξυμένης πάλης με τον σοσιαλφασισμό.

Καινούρια όμως καθήκοντα και καινούριες προοπτικές ανοίγονται σ' αυτό το μέτωπο.

Ο σοσιαλφασισμός του ψευτοΚΚΕ που για χρόνια καταπίει τους εργάτες και χτυπάει με κάθε τρόπο την ανάπτυξη του λιμανιού, μπορεί τώρα να αντραπεί.

Στο επόμενο φύλλο θα ασχοληθούμε πιο συστηματικά με τη νέα αυτή φάση που μόλις άρχισε.

Σήμερα δημοσιεύουμε την προκήρυξη που μοίρασε η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ αμέσως μετά τις εκλογές:

ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΣΥΓΚΟΛΛΗΤΩΝ

Συνάδελφοι,

Παρά τις μεθοδεύσεις της πλειοψηφίας της διοίκησης και της παράταξης του Πολίτη- που αναφέραμε στην προηγούμενη προκήρυξη μας - για να πνίξουν την αγωνιστική θέληση των ηλεκτροσυγκολλητών, ο κλάδος απάντησε με την ψήφο του.

συνέχεια στη σελ. 8

Μεγάλη καμπάνια της Επιτροπής για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων

συνέχεια από τη σελ. 6

**Μεγάλη καμπάνια ξεκίνησε
η Επιτροπή για τη Σωτηρία
των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.**

Η καμπάνια αυτή έχει σα στόχο να ενημερώσει το λαό, όχι μόνο της Δραπετσώνας, αλλά και του Πειραιά και όλων των γύρω δήμων, πάνω στην πραγματική κατάσταση του εργοστασίου.

Μέσα από αυτή την ενημέρωση, η Επιτροπή θα προσπαθήσει να παρατάξει τις πιο μεγάλες δυνάμεις στη σύγκρουση που προβλέπεται να γίνει γύρω στον Ιούνιο, όταν ο Λαλιώτης με οικολογικά προσχήματα, και όπως πάντα δίχως ο ίδιος να εκτίθεται, αλλά μέσω τρίτων, θα προσπαθήσει να κλείσει το εργοστάσιο.

Η Επιτροπή είναι αποφασισμένη να μην επιτρέψει το κλείσιμο των Λιπασμάτων.

Οι εργάτες όλης της βιομηχανικής ζώνης της Δραπετσώνας, η τεράστια πλειοψηφία του εργαζόμενου λαού του Πειραιά, όλοι οι προοδευτικοί άνθρωποι θέλουν το εργοστάσιο ανοιχτό.

Αυτό είναι τελικά που θα κρίνει τα πράγματα.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το βασικό προπαγανδιστικό φυλλάδιο της Επιτροπής, που ξεκίνησε να μοιράζεται πόρτα-πόρτα στη γειτονιά:

ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΝΑΙ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑ- ΝΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΝΑΙ ΣΤΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟ- ΝΤΟΣ

Πολίτες της Δραπετσώνας και των γύρω Δήμων του Πειραιά,

Στην περιοχή μας, μιά μεγάλη μερίδα του πληθυσμού πλήττεται από την αποβιομηχάνηση με αποτέλεσμα ο παραγωγικός πληθυσμός να συρρικνώνεται δραματικά και η ανεργία να φτάνει σε ποσοστό περίπου 20%.

Εμείς που συγκροτήσαμε την Επιτροπή για την σωτηρία του ερ-

γοστασίου των Λιπασμάτων, πιστεύουμε πως χωρίς βιομηχανική οικονομική ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική ευημερία για τον λαό, κοινωνική δικαιοσύνη, δημοκρατία και ανεξαρτησία..

Μέσα από αυτή την γενική μας αντίληψη, υπερασπίζουμε τη συνέχιση της λειτουργίας, τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη του εργοστασίου των Λιπασμάτων Δραπετσώνας, σημαντικού παράγοντα ανάπτυξης, ιδιαίτερα της αγροτικής οικονομίας της χώρας, αλλά και της ευρύτερης περιοχής του Πειραιά

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΦΙΛΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Υπάρχει μιά μυθολογία πως το εργοστάσιο των Λιπασμάτων δεν μπορεί να επιβιώσει στον ανταγωνισμό, πως παραγωγικά είναι καταδικασμένο και πως τάχα ζεί μέσα από τις κρατικές επιδοτήσεις. Όλα αυτά δεν έχουν σχέση με την πραγματικότητα.

Το εργοστάσιο των Λιπασμάτων μπορεί και πρέπει να επιβιώσει σαν αυτοτελής μονάδα παραγωγής και εμπορίας. Σήμερα παράγει 40.000 τον. λιπασμάτων, αξίας 20 δις. δραχμών και καλύπτει το 25% της ελληνικής αγοράς. Από 1/7/97 συνεργάζεται αποκλειστικά με την συνεταιριστική εταιρία λιπασμάτων ΣΥΝΕΛ που είναι ο μεγαλύτερος φορέας διάθεσης λιπασμάτων στην Ελλάδα.

Με την σημαντική μείωση των δαπανών του, λόγω περιορισμού των δραστηριοτήτων του- κλείσιμο του υαλουργείου, περιορισμός των μονάδων οξέων-λιπασμάτων στο 50% της δυναμικότητάς των- αλλά και της μείωσης του εργατικού δυναμικού που έγινε με συνέχεις θυσίες των εργαζομένων- από 1500 το 1992 σε 420 σήμερα- το εργοστάσιο κατάφερε να παρουσιάζει στο πρώτο εξάμηνο της λειτουργίας του, από 1/7/97 σημαντικά κέρδη. Χάρη δε στην στρατηγική του θέση, είναι η μοναδική μονάδα παραγωγής λιπασμάτων στην Κεντρική και Νότια Ελλάδα με μεγάλες δυνατότητες εξαγωγών.

Παρόλα αυτά όμως κάποιοι δεν θέλουν να λειτουργήσει το εργοστάσιο με οικονομική αυτοτέλεια.

Παρουσιάζουν τα παλαιά χρέη της ΣΥΝΕΛ, δηλαδή τα χρέη των αγροτικών συναντερισμών, σαν χρέη του εργοστάσιου, δημιουργώντας έτσι σημαντικά προβλήματα στην αγορά των πρώτων υλών και στην συντήρηση του, που σήμερα είναι απαραίτητα για την συνέχιση της παραγωγής.

Έτσι με αυτή την μέθοδο, ουσιαστικά του οικονομικού σαμποτάζ προσπαθούν να δώσουν ένα ακόμα χτύπημα στο εργοστάσιο

και να το παρουσιάσουν σαν προβληματικό και άρα έτοιμο για κλείσιμο.

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΦΙΛΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Τα Λιπάσματα δεν αποτελούν σήμερα πηγή κινδύνου για την υγεία και την ζωή των κατοίκων της Δραπετσώνας και των γύρω Δήμων όπως διατείνονται σε όλους τους τόνους οι εχθροί της

βιομηχανικής ανάπτυξης.

Δεν είναι μόνο η σημαντική μείωση των παραγωγικών δραστηριοτήτων του που ελάφρυνε το περιβάλλον αλλά και συγκεκριμένα έργα και μέτρα που πάρθηκαν στο εργοστάσιο σε αυτή την κατεύθυνση όπως:

Περιορισμός διαφόρων δραστηριοτήτων της λειτουργίας των μονάδων παραγωγής στην διάρ

συνέχεια στη σελ. 6

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΧΤΥΠΑΝΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΒΙΕΞ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Πήραμε και δημοσιεύουμε παρακάτω την ανακοίνωση των εργαζομένων στο εργοστάσιο της ΕΛΒΙΕΞ στα Γιάννενα. Μερικές μέρες πριν μια πορεία κατοίκων των γύρω περιοχών ζήτησε να κλείσει το εργοστάσιο γιατί "μολύνει" το περιβάλλον. Όπως και κάθε φορά έτσι και εδώ ο μεσαίωνας δεν έχει κανένα επιστημονικό επιχείρημα για τους λόγους που επικαλείται. Σήγουρα πίσω από όλη αυτή την εκστρατεία θα βρίσκονται οι μαύρες δυνάμεις του μεσαίωνα, το φιλορώσικο μπλοκ στη χώρα μας. Αυτή τη στιγμή δεν ξέρουμε πως ακριβώς έχουν τα πράγματα. Το σήγουρο είναι ότι και πάλι για άλλη μια φορά, όπως στα Λιπάσματα στη Δραπετσώνα και στην TVX στη Χαλκιδική οι εργαζόμενοι θα είναι εκείνοι που θα σώσουν άλλη μια βιομηχανία από το κλείσιμο. Στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής θα έχουμε περισσότερα στοιχεία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΒΙΕΞ

Δηλώνουμε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι τα νερά των πηγών Τούμπας όσο και το περιβάλλον δεν έχουν επιβαρυνθεί ούτε και ελάχιστα από τη λειτουργία του εργοστασίου ΕΛΒΙΕΞ.

Τα νερά είναι πεντακάθαρα από οτιδήποτε μπορεί να προέλθει από την ΕΛΒΙΕΞ όπως τούτο προκύπτει από σφρέι δημοσίων εγγράφων και πληθώρα αναλύσεων από το Γενικό Χημείο του Κράτους (Γ.Χ.Κ.), το Πανεπιστήμιο Αθηνών, την Ευρωπαϊκή Ένωση και των συναδέλφων του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου Περιβαλλοντικών Ερευνών (Ε.Ι.Π.Ε.).

Γι' αυτό εμείς οι εργαζόμενοι στην ΕΛΒΙΕΞ καταγγέλλουμε στο Γιαννιώτικο λαό την υποκρισία, το ψέμα, την παραπληρόφορηση, την αντιεπιστημονική αντιμετώπιση του θέματος σχετικά με την προστασία των πηγών Τούμπας, θέμα που ανακινείται στις παραμονές κάποιων διαδικασιών.

Πλήθος αναλύσεων του Γ.Χ.Κ. απ' όπου φαίνεται η καθαρότητα των νερών κοινοποιημένες στην Νομαρχία Ιωαννίνων. Αυτά δε βλέπουν το φως της δημοσιότητας για ευνόητους λόγους.

Διάφοροι φορείς (Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, Τεχνικό Επιμελητήριο) έχουν επισημάνει στους υπεύθυνους την επιβάρυνση των πηγών από φυτοφάρμακα, λιπάσματα νιτρικά και νιτρώδη, από τα λύματα των οικισμών, από τα λύματα της λίμνης και όλα αυτά τα αποκρύπτουν από το λαό.

Τους έχουν υποδείξει οι άνω επιστημονικοί φορείς την ορθολογική χρήση του υδροφόρου ορίζοντα και ενώ κόπτονται για καθαρά νερά δεν εφαρμόζουν τα επιστημονικά δεδομένα.

Ξεκίνησαν από το ότι έχουν μολυνθεί οι πηγές, έφτασαν στο ότι έχει μολυνθεί ο υδροφόρος ορίζοντας και κατάληξαν στο ότι τάχα δεν είναι συμβατή η λειτουργία του εργοστασίου με το περιβάλλον, προσπαθώντας μ' αυτό να κλείσουν τη βιομηχανία, να οδηγήσουν τους εργαζομένους στην ανεργία και τους δασεργάτες σε χειμάζουσα κατάσταση.

Εναγγελίζονται την ανάπτυξη και κάνουν ότι είναι δυνατόν για να κλείσουν και άλλη μια κερδοφόρα βιομηχανία μετά την ΕΥΡΩΔΕΡΜ και τη Βιομηχανία Ξύλου.

ZHTAME

Να μη σταματήσει η λειτουργία της ΕΛΒΙΕΞ

Να ανακοινώσει η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Ιωαννίνων τα αποτελέσματα των αναλύσεων του Γενικού Χημείου του Κράτους.

Η προστασία του περιβάλλοντος να περιέλθει στα χέρια επιστημόνων και όχι σε οικολόγους των σαλο

Η ομιλία του σ. Ζαφειρόπουλου σε εκδήλωση του Κέντρου Σοσιαλιστικών Μετετών

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής)

Συνεχίζουμε σ' αυτό το φύλλο με το δεύτερο και τελευταίο μέρος της ομιλίας του σ. Ηλία Ζαφειρόπουλου στο "Κέντρο των Σοσιαλιστικών Μελετών" στις 2 Φλεβάρη.

Έτσι προέκυψε ο Ζιουγκάνοφ, ο οποίος αν έχετε προσέξει, διατηρεί άριστες σχέσεις με τους πανσλαβιστές, με τα πιο μαύρα κομμάτια της ρώσικης ορθοδοξίας, και με τους ναζιστές οι οποίοι έχουν κάνει και την εμφάνισή τους στην Ελλάδα. Χρειάζεται να αναφέρουμε εδώ τη "Χρυσή Αυγή". Πολύς κόσμος δεν ξέρει ότι αυτή είναι ένα φιλορόσικο κόμμα, ότι θέλει το μέτωπο των ορθόδοξων λαών, ενάντια στην καπιταλιστική Δύση και στην "εβραϊκή συνωμοσία".

Η ΡΩΣΙΑ ΑΠΟΚΤΑΕΙ ΝΕΕΣ ΠΡΟΣΒΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Εν πάσει περιπτώσει, διακρίνουμε στα πλαίσια αυτής της γενικής στρατηγικής και μια αλλαγή τακτικής μέσα από την οποία η Ρωσία εξασφαλίζει πρόσβαση στα Βαλκάνια. Είχε σαν ΕΣΣΔ τη Βουλγαρία, είχε μια Ρουμανία αρκετά εχθρική της και μια Γιουγκοσλαβία ολότελα εχθρική απέναντι της. Στο τέλος της περιόδου 1990-1991, είναι αυτή που ανέβει τις φωτιές στη Γιουγκοσλαβία, κερδίζει την ορθόδοξη Σερβία, παίρνει μέρος ενεργητικό στη διάλυση της Βοσνίας και διαμορφώνει τότε έναν άξονα που της δίνει τη δυνατότητα να έρθει σ' επαφή με την κλασική βαλκανική αντίδραση που μέχρι τώρα δεν "έπαιξε" με την "κομμουνιστική" Ρωσία. Οι Έλληνες παπάδες, για παράδειγμα, το ιερατείο, δεν ήταν καθόλου διατεθειμένοι να κάνουν συμμαχίες με την "κόκκινη" Σοβιετική Ένωση. Με την "ορθόδοξη" όμως Ρωσία του Γέλτσιν, όλη αυτή η παλιά αντίδραση ξαναείδε τον τσάρο, ξαναπήγε 100 χρόνια πίσω και ήταν διατεθειμένη να την ακολουθήσει. Θέλησε μέτωπο με την "ορθόδοξη" Σερβία, άρχισε να λειτουργεί μέσα στην ελληνική κοινωνία το "ορθόδοξο τόξο".

Ήταν σχέδιον αυτονότο ότι και ο στρατός που ήταν επίσης αντικομμουνιστής και δυτικόφιλος (από αυτή την πλευρά) θα έβλεπε, όπως και είδε εκεί μια νέα συμμαχία. Αυτό που του έλεγε δειλά ο Παπανδρέου για χρόνια και που δεν το καταλάβαινε, δηλαδή ότι το ανατολικό μπλοκ είναι πιο κοντά στην Ελλάδα από το δυτικό, τώρα το είδε σα φωτεινή λύση. Έτσι μπόρεσε ν' ανοίξει ο δρόμος για να κατατίσει η Ρωσία, η πεθαμένη δήθεν Ρωσία, την Ελλάδα για να εγκαταστήσει τώρα τους πυραύλους της στην Κύπρο, και για να ικανοποιήσει το παλιό της όνειρο, να μπει στη θερμή Μεσόγειο.

Αυτή είναι μια πελώρια στρατηγική αλλαγή στους παγκόσμιους συσχετισμούς και έχουμε την τιμή να ζούμε σε μια χώρα που βρίσκεται στο κέντρο αυτών των αλλαγών. Ζούμε την τραγωδία να είμαστε απ' τους πρώτους που θα νιώσουμε αυτές τις αλλαγές, όπως και κάθε βαλκανική χώρα θα νιώσει σύντομα τι σημαίνει να ζεις στην αυλή του Κρεμλίνου. Πρέπει να πα-

ρακολουθήσει κανείς και να ξαναδεί πως γράφεται πάλι το ανατολικό ζήτημα. Το ανατολικό ζήτημα του 19ου αιώνα ξαναζεί στις αρχές του 21ου αιώνα, όπου στη θέση της Αγγλίας είναι τώρα η Αμερική, στη θέση των κεντρικών δυνάμεων είναι ολόκληρη η Ευρώπη και στη θέση της Ρωσίας είναι πάντα η Ρωσία.

Εδώ στην Ελλάδα, διαμορφώνεται ένα πολιτικό μπλοκ το οποίο ενοποιεί εκείνες τις αντιφατικές δυνάμεις που περιέγραψα πριν από λίγο, δηλ. το νεοδεξιό ΠΑΣΟΚ που είναι ταυτόχρονα αριστερά και τη Ν.Δ. που είναι πιο ευρωπαϊκή και πιο σύγχρονη, αλλά ταυτόχρονα είναι ένα μαύρο πράγμα, κληρονόμος του δοσιλογισμού και των βασιλικών.

Τώρα όλα τακτοποιούνται και οι αντιφάσεις λύνονται. Στην ουσία, στην Ελλάδα σήμερα έχουμε τρία κόμματα. Το ένα κόμμα είναι το ευρωπαϊκό, το δυτικόφιλο, το δημοκρατικό κόμμα της αστικής τάξης. Αυτό το κόμμα αποτελείται από το Σημίτη, τη Βάσω Παπανδρέου, τον Παπαδόπουλο, το Μάνο, τον Ανδριανόπουλο, και σ' ένα βαθμό από το Μητσοτάκη, όσο δεν είναι βασιλικός, γιατί αυτός παίζει και με τους δύο κόσμους μέσα στη Ν.Δ.. Αυτό είναι το βασικό δημοκρατικό μπλοκ της αστικής τάξης. Σύμφωνα με τη θεωρία του Μάριου Τσε Τουνγκ, ας πούμε, είναι το ευρωπαϊκό κομμάτι του σύγχρονου καπιταλισμού.

Το δεύτερο κόμμα είναι το εθνικιστικό σοβιετικό κόμμα, το κόμμα της καθυστέρησης. Είναι το κόμμα του 'Εβρετ, των προεδρικών του ΠΑΣΟΚ, και του Τσοχατζόπουλου. Αυτό είναι το δεύτερο κόμμα.

Η πολιτική κάλυψη που έδωσε ο Κ. Καραμανλής στο κάλεσμα ενότητας του Καρατζαφέρη προς τη ναζιστική "Χρυσή Αυγή" τσάκισε όλους τους μύθους που την περιέγραψαν σα μια περιθωριακή συμμορία. Αντίθετα, αποδείχτηκε ότι ο ναζισμός άρχισε να μπαίνει στο κέντρο της πολιτικής ζωής σαν ένα αποδεκτό ρεύμα μέσα στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Αυτό το τρομαχτικής σημασίας γεγονός, που συνάντησε την ανοχή ή την επιδοκιμασία όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, το βάζει σαν ζήτημα ζωής ή θανάτου για τη δημοκρατία στη χώρα μας. Κυκλοφόρησε αφίσα με τον τίτλο "ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ", αποκαλύπτοντας μέσα από τα ίδια τα κείμενα της "Χρ. Αυγής", τον χιτλερικό της χαρακτήρα.

Τσακίζοντας έτσι, τους ισχυρισμούς περί "ακροδεξιάς" και "εθνικιστών" ζητά τη συσπείρωση των δημοκρατών για "να βγουν εκτός νόμου οι ναζί" και να "διωχθεί ο Καρατζαφέρης απ' τη Βουλή".

Η αφισοκόλληση που έγινε στο κέντρο της Αθήνας και στα πανεπιστήμια μέχρι σήμερα, προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον και θερμή υποστήριξη. Άνθρωποι που ήθελαν σε επαφή μαζί μας, μας τόνισαν την ανάγκη της αντιναζιστικής ενότη-

τας για να συντριβεί το ναζιστικό τέρας και οι ιδέες του. Αυτή η ανάγκη έχει επιβεβαιωθεί ξανά και ξανά σε αρκετές περιπτώσεις.

ΤΡΙΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΣ

Το γεγονός ότι αυτά τα δύο κόμματα υπάρχουν σήμερα με άλλη μορφή στην πολιτική φέρνει κάποια σύγχυση. Αλλά βλέπουμε καθαρά πως οι εσωτερικές διασπάσεις και διαμάχες μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στη Ν.Δ. είναι πολύ βαθύτερες από τις πολιτικές ενότητες αυτών των αντίστοιχων κομμάτων. Πχ. το βλέπουμε σ' αυτή την τροπολογία που ψηφίζεται σήμερα και για την οποία έχουν διαμορφώσει θέσεις τα δύο κόμματα (σ.σ. την επόμενη ακριβώς ημέρα από εκείνη της ομιλίας μας έγινε η διάσπαση της Ν.Δ.). Το τρίτο κόμμα είναι το ρώσικο κόμμα.

Το ρώσικο κόμμα έχει επικεφαλής το λεγόμενο ΚΚΕ το οποίο έχει προκύψει από τη διάλυση του παλιού ΚΚΕ και δεν είναι καθόλου συνέχεια του. Ιστορικά αυτό είναι τελείως λαθαμένο. Μελετώντας την ιστορία του Κομμουνιστικού Κινήματος θα δείτε ότι το ψευτοΚΚΕ είναι ο δολοφόνος που έχει ντυθεί τα ρούχα του θύματος. Το Κομμουνιστικό Κόμμα είχε επικεφαλής τον Ν. Ζαχαριάδη. Η αγάπη μας για τον Ζαχαριάδη έχει να κάνει με το ότι εξορίστηκε και δολοφονήθηκε, ή αν δεν το δέχεται κανείς ότι δολοφονήθηκε, ότι πέρασε 25 χρόνια στην εξορία επειδή όρθωσε το ανάστημά του στους Σοβιετικούς, αρνήθηκε το πρόγραμμα του 20ου Συνεδρίου, συγκρούστηκε μετωπικά με τον Χρουστσόφ, και ίσως είναι απ' τους λίγους κομμουνιστές στον κόσμο μετά τον Μάριο Τσε Τουνγκ που είχε το σθένος ν' αντιπαρατεθεί στη ρώσικη υπερδύναμη. Είναι ένας άνθρωπος που όσο περνάνε τα χρόνια, θα διαπιστώνεται εδώ, μέσα στην Ελλάδα, η βαθιά μαρξιστική προσωπικότητά του και ιδιαίτερα το πολιτικό και προσωπικό σθένος του.

Βρέθηκε σε απόλυτη μοναξιά και την προτίμησε. Τον εκτέλεσαν αφού έφτιαξαν ένα Πολιτικό Γραφείο με ανθρώπους της Μόσχας. Αυτό είναι το ΚΚΕ που παρακολουθούμε σήμερα. Είναι οι δολοφόνοι που ντυμένοι με τα ρούχα του θύματος. Έτσι τους αντιμετωπίζουμε εδώ και 15 χρόνια, κι έτσι θα συνεχίζουμε να τους αντιμετωπίζουμε. Αυτό είναι οι παίζει το τρίτο κόμμα, το κόμμα του Ζιουγκάνοφ. Ο παράγοντας που βγάζει τον αντιδυτικισμό όχι από την πλευρά του αντιμπεριαλισμού αλλά από την πλευρά της Μόσχας, το κόμμα που χτυπάει τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της Ελλάδας, απ' τα δεξιά και όχι απ' τα αριστερά.

Η δεύτερη συνιστώσα του ρώσικου κόμματος, και λυπάμαι αν θα δυσαρεστήσω φίλους που μας έχουν καλέσει, γιατί παρακολουθούμε στην εφημερίδα σας δεσμούς που έχετε πολιτικούς και εκτίμησης, και ίσως πολιτικής υποστήριξης, είναι το κόμμα του ΣΥΝ. Το κόμμα του ΣΥΝ διαμορφώθηκε στη δεύτερη

περίοδο της αλλαγής της Σοβιετικής Ένωσης για να "παίξει" μέσα στη φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη και μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Έμεινε ένα ΚΚΕ ανοιχτά αντιδυτικό-αντιευρωπαϊκό και φτιάχτηκε κι ένας ΣΥΝ, ο οποίος για να γίνει πειστικός ντύθηκε σαν ΚΚΕεσ. Το ΚΚΕεσ. ήταν ας πούμε ο ευρωπαϊκός "κομμουνισμός". Το ΚΚΕεσ. και το ΕΑΡ μετά, ήταν μια ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία. Τ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΑΙΤΩΡΙΑΝΟΥΣ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

Η ΟΛΜΕ ετοιμάζεται πάλι για νέες “κινητοποιήσεις” εν όψει του επικείμενου διαγωνισμού του υπουργείου Παιδείας για την πρόσληψη καθηγητών στη μέση εκπαίδευση. Οι εξετάσεις αυτές που γίνονται για πρώτη φορά φέτος είναι η εφαρμογή του νέου νόμου του Αρσένη για την παιδεία. Στόχος των “κινητοποιήσεων” αυτών είναι η παρεμπόδιση των εξετάσεων και η ακύρωση στην πράξη του νόμου Αρσένη.

Η ΟΛΜΕ, στην πραγματικότητα τα κόμματα που εκπροσωπούνται σε αυτήν, έχουν γιατρό δύο εργαλεία. Το ένα είναι οι αδιόριστοι καθηγητές και ο σύλλογος των αναπληρωτών καθηγητών και το άλλο είναι οι μόνιμοι καθηγητές. Η ουσιαστική δύναμη που μπορεί να ασκήσει πέσει στο υπουργείο βρίσκεται στους μόνιμους καθηγητές μιας και αυτοί θα αναλάβουν τη διεκπεραίωση της διαδικασίας των εξετάσεων. Αυτή η διαδικασία έχει να κάνει τόσο με την επιτήρηση των διαγωνιζομένων όσο και με την αξιολόγηση των γραπτών τους. Για να μπορέσει όμως η ΟΛΜΕ να πείσει τους καθηγητές να σαμποτάρουν όλη τη διαδικασία του διαγωνισμού, ιδιαίτερα μετά το περυσινή απάτη της και την καταστροφική πολιτική της σε βάρος του κλάδου, εξακολουθεί να ανυψώνει την μικροαστική φύση του καθηγητή σπεκουλάροντας πάνω στο ζήτημα της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών που θεσμοθετεί ο νέος νόμος για την παιδεία.

Η κοινή θέση των κομμάτων που αποτελούν την ηγεσία της ΟΛΜΕ καθώς και της ψευτοεπαναστατικής τους ουράς ή καλύτερα η κοινή τους ιδεολογία, συνοψίζεται σε μια θέση αρχής: κάθε αξιολόγηση των καθηγητών, έξω από τους καθηγητές, είναι μια ταπεινωτική γι' αυτούς διχτατορία. Μια διχτατορία των ελεγκτών πραιτωριανών. Αυτή η θέση χρησιμοποιείται από το καλοκαίρι σαν σημαία ενός κινήματος που σκοπεύει για δεύτερη φορά μέσα σε δύο χρόνια να οδηγήσει τους καθηγητές σε μια νέα σύγκρουση με το λαό και αναπόφευκτα σε μια νέα ήττα.

Υπάρχει στην ουσία ένα κοινό ιδεολογικό νήμα που ενώνει τη σημερινή κραυγή “ενάντια στην αξιολόγηση” με την περυσινή “υπέρ της αξιοπρέπειας” των καθηγητών. Πρόκειται αρχικά για τη μικροαστική προκατάληψη ότι οι καθηγητές είναι ή πρέπει να είναι οι κυρίαρχοι του σχολείου και οι γηγέμονες της εκπαιδευτικής διαδικασίας, μιας διαδικασίας που αποτελεί όχι επάγγελμα που υπόκειται στους νόμους της αγοράς της εργατικής δύναμης αλλά διαδικασία “λειτουργημά” μιας κρατικής ελίτ όπως είναι οι αξιωματικοί του στρατού, οι δικαστικοί κ.λπ. Μια ελίτ είναι φυσικό να αμείβεται ανώτερα από τους υπόλοιπους μισθωτούς. Πέρυσι η ΟΛ-

ΜΕ απαίτησε ανώτερο μισθό όχι για τους καθηγητές σαν άλλους μισθωτούς στο όνομα όλων των μισθωτών, αλλά ανώτερο μισθό στο όνομα του ανώτερου λειτουργήματος και σε αντιπαράθεση με τους άλλους μισθωτούς.

Οι καθηγητές σήμερα ελέγχονται μόνο στην τυπική τους συνέπεια και καθόλου στο περιεχόμενο και την αποτελεσματικότητα της εκπαιδευτικής τους λειτουργίας. Ελέγχονται έχων από την τάξη αλλά δεν αξιολογούνται για την δραστηριότητά τους μέσα σ' αυτήν. Η ΟΛΜΕ υποστηρίζει ότι οι “εκπαιδευτικοί έχουν κάθε λόγο να απορρίπτουν κάθε πρόταση για αξιολόγηση του έργου τους”. Αυτή τη θέση την αιτιολογεί με το ότι η αξιολόγηση θα προκαλέσει μια κόλαση “τρομοκρατίας ...φόβου...υποταγής στην ιεραρχία...και χαφεδισμού” εξ αιτίας “του γραφειοκρατικού και αυταρχικού χαρακτήρα” της σημερινής διοίκησης της εκπαίδευσης.

Οι ταξικά συνειδητοί καθηγητές ξέρουν ότι έχουν δύο αντίθετες πλευρές: την προλεταριακή πλευρά σαν μισθωτού στην υπηρεσία της συνολικής αστικής τάξης και την αστική πλευρά σαν φορείς της κυριαρχησαστικής ιδεολογίας, την οποία οι ίδιοι αναπάραγουν μέσα από την εκπαιδευτική διαδικασία. Σαν προλετάριοι έχουν εργοδότη τους το κράτος της αστικής τάξης, δηλαδή τον συνολικό καπιταλιστή. Σαν μεταφορείς αστικής ιδεολογίας είναι τιμήμα, και μάλιστα καταπιεστικό, αυτού του ίδιου του κρατικού μηχανισμού επιφορτισμένοι μάλιστα με το ιδιαίτερο καθήκον της ταξικής επιλογής μέσα από την εκπαίδευση.

Αυτή η αντιφατική φύση του καθηγητή μπορεί να ξεπεραστεί με δύο τρόπους: με τον αριστερό και τον δεξιό.

Ο αριστερός τρόπος είναι να εντάξει ο καθηγητής τον εαυτό του στο λαό, στο κεφαλαιόδεσς ζήτημα του ταξικού περιεχόμενου της λειτουργίας του. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να αφισθήσει την αξιολόγηση των καθηγητών μέσα στην αποτελεσματικότητα της διαδικασίας.

Το πρόβλημα όμως είναι πολύ μεγαλύτερο από τις ονειροφαντασίες μιας συντεχνιακής ελίτ. Το πρόβλημα είναι ότι η έξουσία που επιζητεί η σημερινή ηγεσία της ΟΛΜΕ να ασκήσει στα σχολεία, πυρήνα που θα ενώνει την ελίτ που δεν θέλει έλεγχο αλλά ηγεμονία στο σχολείο, την πιο τεμπέλικη και ρουτινιάρικη υπαλληλία, εκείνους που πλουτίζουν από τα ιδιαίτερα και θέλουν το σχολείο σαν οικονομική βάση, και τέλος, τον κύκλο διαφθοράς που αναπόφευκτα θα προκύψει από το νέο ρόλο του καθηγητή στην διαδικασία επιλογής για τα ΑΕΙ (ρόλο που η ΟΛΜΕ δεν αρνείται). Σε αυτόν τον πυρήνα επισείουν τώρα την “τρομοκρατία, την υποταγή, και το χαφεδισμό “που θα φέρει δήθεν η αξιολόγηση”, επειδή η διοίκηση είναι γραφειοκρατική. Τι υποκρίσια! Μα η διοίκηση είναι τώρα δια πιο γινεί, επειδή τώρα είναι η πιο γραφειοκρατική που μπορεί να γίνει, επειδή τώρα είναι η πιο ανεξέλεγκτη, επειδή τώρα είναι η πιο έντονη παθητικότητα μέσα στα σχολεία, επειδή τώρα το βαριεστημένο στυλ προς τα κάτω αντιστοιχεί στην πιο μεγάλη υποταγή στην κούφια γρα-

στους μαθητές προς τα κάτω. Ακόμα όμως και στο πιο συνεπές λαϊκό κράτος θα ήταν αναπόφευκτος ο έλεγχος της καθηγητικής μάζας και από τα πάνω και από τα κάτω.

Η ηγεσία της ΟΛΜΕ και το περιοδικό “αντιτετράδια”, που βγάζουν οι “διαρρήχτες” του ΜΑΚΚΕ, (και που αποτελούν την πιο “αριστερή” της ένδυση) προτείνουν το δεξιό τρόπο αυτού του ξεπέρασμάτος και τον καλύπτουν με επαναστατική φρασεολογία. Έτσι κάτι αρχήν με τη θεωρία της ειδικής “αξιοπρέπειας” του καθηγητή αρνούνται την προλεταριακή πλευρά των καθηγητών που εκδηλώνεται στην οικονομική τους σχέση με το κράτος - εργοδότη και προβάλουν την αστική - γραφειοκρατική τους πλευρά. Στη συνέχεια, και αυτό είναι το κυριότερο, όχι μόνο δεν αρνούνται τον εργοδότη των καθηγητών που εκπαιδευτικής τους λειτουργίας αλλά ζητούν να το διαχειρίζονται οι ίδιοι. Δέχονται υπάκουα για χρόνια το υπεραντιδραστικό-γραφειοκρατικό περιεχόμενο και στηλ δουλειάς που τους υποβάλει το υπουργείο και κανακεύουν τους καθηγητές λέγοντάς τους ότι είναι λαός στην εκπαιδευτική τους λειτουργία δηλαδή εκεί ακριβώς που δεν είναι. Άλλα και το ίδιο το σύνθημα της μη αξιολόγησης από το κράτος σημαίνει μη αναγνώριση του γεγονότος ότι έχουν εργοδότη της αστικής τάξης, δηλαδή τον συνολικό καπιταλιστή. Στο ίδιο την εργοδοτική αξιολόγηση πάνω του. Το ότι όμως η ηγεσία της ΟΛΜΕ δεν είναι απλοί προλετάριοι ουτοπιστές που δεν θέλουν έλεγχο από τον εργοδότη τους, αλλά συνειδητοί εκφραστές ενός πνεύματος μιας συντεχνιακής κρατικής ελίτ, είναι ότι δεν τους πέρασε ποτέ από το μυαλό να απαιτήσουν έλεγχο από το λαό, δηλαδή από τους μαθητές και τους γονείς. Οι ίδιοι θέλουν να ελέγχουν τους μαθητές αλλά αρνούνται να ελέγχονται από πάνω.

Το πρόβλημα όμως είναι πολύ μεγαλύτερο από τις ονειροφαντασίες μη πειραματικής μορφή διδασκαλίας στα θετικά μαθήματα μετά την περιφρόνηση στη χειρωνακτική δουλειά και τέλος την αστική (από καθέδρας) μορφή διδασκαλίας.

Μια τέτοια αμφισβήτηση είναι μια επαναστατική πράξη επώδυνη για τους καθηγητές που θα την αποτολήσουν και έχει ουσιαστικό μαζικό-πραχτικό αποτέλεσμα μόνο από μια συνολική επαναστατική ανατροπή της κοινωνίας και της αστικής κρατικής εξουσίας. Μια τέτοια αριστερή στάση σήμερα είναι αδύνατο να αρνηθεί την αστική κρατική αξιολόγηση από τα πάνω, όσο της είναι αδύνατο να αρνηθεί την ταξική αξιολόγηση που ασκεί η ίδια

παιδεία των βαριδιών που λέγονται σοβινιστική ιστορία, και αρχαία της προγονοπληξίας, το γεγονός ότι οι καθηγητές θα έχουν βάρος στο βαθμό της επιλογής στα Πανεπιστήμια, που σημαίνει διαφθορά, και κυρίως ο ενταφιασμός του προοδευτικού σχολείου που είναι το πολυκλαδικό. Γι' αυτά η ΟΛΜΕ δεν εξεγείρεται. Και είναι φυσικό.

Γιατί είναι συνδικαλιστική έκφραση μιας “αριστεράς” με υπερδεξιά ιδεολογία που συμμαχεί εδώ και χρόνια με το κλασικό σοβινιστικό και συντρητικό κομμάτι των καθηγητών για να αλώσει το τμήμα της κρατικής μηχανής που αφορά την εκπαίδευση. Αυτοί ονομάζουν πραιτωριανούς τους ελεγκτές τους οποίους θέλουν να εγκαταστήσουν τα πλειοψηφικά τμήματα της αστικής τάξης. Στο βάθος οι πραιτωριανοί της υπόλοιπης αστικής τάξης απειλούν τους πραιτωριανούς του ΣΥΝ, του Κ'ΚΕ (μαζί και της εξωκοινοβουλευτικής ουράς τους) και της ακροδεξιάς πτέρυγας της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ. Αυτοί όλοι ενώ δεν ελέγχουν την εκπαίδευτη δια

Η συνάντηση στη Σμύρνη: Η γεύτικη ελληνοτουρκική ειρήνη του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ

Το τριήμερο 6, 7 και 8 Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε στη Σμύρνη (Ισμίρ) η συνάντηση που οργάνωσε η κίνηση "Δημοσιογράφοι στο Αιγαίο και τη Θράκη για την Ειρήνη". Συγκέντρωσε 250 δημοσιογράφους, πολιτικούς και πανεπιστημιακούς απ' τις δύο χώρες, Ελλάδα και Τουρκία. Έχει καθιερωθεί να γίνεται μια τέτοια συνάντηση κάθε χρόνο την περίοδο της κρίσης στα Ίμια.

Πρόκειται για μια κίνηση την οποία διοργανώνουν οι φιλορώσικες δυνάμεις, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, με τη γραμμή "Ειρήνη των λαών - Κάτω ο αμερικάνικος υπεριαλισμός που φέρνει τον πόλεμο". Σ' αυτή τη γραμμή δεν μπορούν να αντιπαραθεθούν και να νικήσουν τόσο οι Έλληνες όσο και οι Τούρκοι δημοκράτες. Ακριβώς πάνω σ' αυτούς πάτησαν κύρια ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ για να φτιάξουν αυτό το όργανο. Πάτησαν δηλαδή πάνω στις ειρηνόφιλες διαθέσεις των δημοκρατών και από τις δύο όχθες του Αιγαίου, το πάθος τους για μια δίκαιη και έντιμη ειρήνη. Τέτοιοι ήταν σ' αυτή τη συνάντηση, ο Σήρφης Πολυμίλης της Ελευθεροτυπίας ο Μ. Παπαγιαννάκης από τον ΣΥΝ καθώς και ο Γ. Τζανετάκος, γενικός διευθυντής της ΕΡΑ.

Απ' την τούρκικη πλευρά, τουλάχιστον απ' ότι δημοσιεύτηκε στον Τύπο, η αντιμετώπιση ήταν πολύ θετική και μάλιστα τη χαιρέτισαν ο δήμαρχος της Σμύρνης, Η. Οζφατούρα, ο πρύτανης του Πανεπιστημίου Σμύρνης, Φετζί Ιντιμάν, ενώ μήνυμα έστειλε και ο υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας Τζέμη.

Αυτο το όργανο, η κίνηση, έχει σαν σκοπό την επιφανειακή ύφεση ανάμεσα στις δύο χώρες για να μπορέσει η ρώσικη υπερδύναμη να φέρει τους S-300 στην Κύπρο χωρίς να ξεσηκώσει την ολόπλευρη αντίθεση ΗΠΑ-Ευρώπης.

Τέτοια ήταν και η πάλη που δόθηκε στις συναντήσεις που έγιναν στη Σμύρνη. Πάλη ανάμεσα σε μια επίφαση ειρήνης και σε μια πραγματική ειρήνη.

Στο ένα στρατόπεδο βρέθηκαν ουσιαστικά όλοι οι έλληνες ευρωβουλευτές με επικεφαλής τον Στρατή Κόρακα του ψευτοΚΚΕ, ο Θ. Παφίλης κνίτης επίσης, ο Θ. Παπαρρήγας από τον Ριζοσπάστη, ο Λ. Κύρκος, ο βουλευτής Μουσταφά - Μουσταφά του ΣΥΝ και η Κίνηση για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα με τον Κώστα Αργαλιώτη.

Οι συναντήσεις αφορούσαν τριες κύκλους: ελληνοτουρκικές σχέσεις, ο ρόλος των τρίτων, αντεθνικιστικά κινήματα, μειονότητες.

Σε ό,τι αφορά τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Ο Μ. Παπαγιαννάκης υποστήριξε την "κοινή ευρωπαϊκή πορεία των δύο χωρών" η οποία είναι το κλειδί για την εξομάλυνση των σχέσεων".

Όταν ο βουλευτής του Ριζοσπα-

στικού Λαϊκού Κόμματος Γκιούβεν Γκιουρκάν της Τουρκίας κάλεσε την Ελλάδα να βοηθήσει την Τουρκία να γίνει πλήρες μέλος της ΕΕ, βρήκε απέναντι του τους εκπροσώπους της ελληνικής πλευράς (Α. Κατραμάνου, Λ. Κύρκο, Κ. Χατζήδακη) που ναι μεν έκαναν δεκτή τη θέση του αλλά διαφώνησαν λέγοντας ότι η Τουρκία κάνει αδύνατη την είσοδο στην Κοινότητα με την πολιτική της. Τέτοια υποκρισία!

Ενώ ο Κόρακας κατακεραύνωσε τον Τούρκο βουλευτή λέγοντας ότι ο ΗΠΑ προκάλεσαν την κρίση στα Ίμια και συντηρούν τη σύγκρουση ανάμεσα στις δύο χώρες.

Σε ό,τι αφορά τις μειονότητες. Εδώ αναδείχθηκε η βρώμικη στάση του ΣΥΝ με τον Μουσταφά-Μουσταφά, ο οποίος υποστήριξε ότι με παρέμβαση του ΝΑΤΟ από το 1950 και μετά άρχισε να γίνεται λόγος για τούρκικη μειονότητα και τούρκικα σχολεία υπονοώντας καθαρά ότι η αναγνώριση του εθνικού χαρακτήρα της τούρκικης μειονότητας και η καταπίση της απ' το ελληνικό κράτος οφείλεται σε δάκτυλο των Αμερικάνων!

Πιο άθλια όμως, υπήρξε η στάση του Κ. Αργαλιώτη εκ μέρους της Κίνησης. Αυτός τόνισε την υβριακή του καταγωγή και διεκδίκησε "το δικαίωμα μου να κρατάω τη σχέση μου με την Ίμβρο". Ενώ ζήτησε την επαναλειτουργία του μειονοτικού σχολείου, επανάκτηση της ιθαγένειας όσων Ελλήνων επιθυμούν και εξαναγκάστηκαν να φύγουν, αλλά και τη δυνατότητα επικοινωνίας της Ίμβρου με τα άλλα νήσια του Αιγαίου.

Αν βέβαια ο ίδιος και η κίνηση που εκπροσωπούσε αυτοπροσδιορίζονταν σαν εθνικιστές, δεν θα μπορούσε κανείς να τους κατηγορήσει. Άλλα αποκαλούνται αντεθνικιστές και αριστεροί επαναστάτες στα λόγια.

Το καθήκον του έλληνα δημοκράτη και αριστερού είναι να παλεύει ενάντια στον εθνικισμό της δικιάς του χώρας και όχι να επεμβαίνει στα εσωτερικά μιας ξένης για να διεκδικήσει δήθεν τα μειονοτικά του δικαιώματα. Εκτός κι αν παριστάνει τον εξόριστο Ίμβριο που καταδιώκεται απ' το τουρκικό κράτος. Το ζήτημα της Ίμβρου αποτελεί εσωτερικό ζήτημα της Τουρκίας και απαιτεί πάλη των ελλήνων μειονοτικών Ιμβρίων σε ενότητα με τον τούρκικο λαό για να λύσει τα όποια δημοκρατικά δικαιώματα. Αυτή είναι μια απ' τις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης ανάμεσα στα κράτη. Η στάση του Κ. Αργαλιώτη και της Κίνησης που εκπροσώπησε δεν ήταν τέτοια. Ήταν η στάση εθνικισμού, μια αντικειμενικά φιλοπόλεμη στάση.

Είναι πράγματι γελού, λίγες μέρες μετά, η Κίνηση να βγάζει ανακοίνωση υποστήριξης στην Εύα Ανδρουτσούλου, η οποία παραπέμφθηκε σε δίκη για προσηλυτι-

σμό με μεταξικό νόμο μετά από μήνυση του φασίστα μητροπολίτη Κομοτηνής Δαμασκηνού. Η Εύα Ανδρουτσούλου ήταν καθηγήτρια Γερμανικών και έκανε αναφορά στην τάξη της για τις θρησκευτικές αντιλήψεις και τον βουδισμό. Βασικός μάρτυρας κατηγορίας ήταν η Κυρατσώ Χρυσοστόμου, πρόεδρος του Συλλόγου Ιμβρίων, Κων/πολιτών, Τενεδίων και Ανατολικο-θρακιωτών, γνωστή φασίστρια η οποία δήλωσε στην κατάθεση της ότι για την Ε. Ανδρουτσούλου, την αδελφή της πίεσης εθνικιστικών κύκλων και στις δύο χώρες, καθώς και κάθε δισταγμός στο σεβασμό του Διεθνούς Δικαίου εντείνει την κρίση. Και προκαλεί τρίτες παρεμβάσεις, που δεν εξυπηρετούν παρά μόνο τους εμπόρους των όπλων σε βάρος τους βιοτικού επιπέδου των δύο λαών" (Ριζοσπάστης, 10/2).

Φυσικά, το ψήφισμα που βγήκε στο τέλος της συνάντησης εκπροσώπων Ελλάδας και Τουρκίας δεν μπορούσε παρά να αντικατοπτρίζει την κυριαρχία της φιλοπόλεμης φιλορώσικης αντιδυτικής γραμμής. Το πνεύμα του αναδει-

κνύεται στο κομμάτι εκείνο που λέει: "Θεωρούμε αρνητική και για τις δύο χώρες την εμπλοκή στις ελληνοτουρκικές σχέσεις ξένων στρατιωτικών σχηματισμών, όπως και αν αυτές εκδηλώνονται, πράγμα που εμπειριέχει κινδύνους πολέμου ή επιδιατητικού ρόλου.

Υποστηρίζουμε ότι κάθε δισταγμός στον δρόμο του διαλόγου, αποτέλεσμα πολλές φορές της πίεσης εθνικιστικών κύκλων και στις δύο χώρες, καθώς και κάθε δισταγμός στο σεβασμό του Διεθνούς Δικαίου εντείνει την κρίση. Και προκαλεί τρίτες παρεμβάσεις, που δεν εξυπηρετούν παρά μόνο τους εμπόρους των όπλων σε βάρος τους βιοτικού επιπέδου των δύο λαών" (Ριζοσπάστης, 10/2).

Δεν πρόκειται για ένα ψήφισμα ειρήνης αλλά για ένα ψήφισμα ψυχρής αντιπαράθεσης. Γιατί οι ΗΠΑ, σήμερα θέλουν ειρήνη στο Αιγαίο. Ειρήνη που την επιβάλλουν τα συμφέροντα της σαν υπερδύναμη, ειρήνη όχι αρχών, ειρήνη όχι του απόλυτου δικιου, αλλά πάντως ειρήνη. Θέλουν δηλ. την ενότητα της Νοτιοανατολι-

κής πτέρυγας του ΝΑΤΟ και όχι τη μόνιμη σύγκρουση ανάμεσα σ' Ελλάδα και Τουρκία που μόνο την ενότητα δεν εξασφαλίζει. Μα οι έμποροι των όπλων; Πραγματικά θέλουν να πουλάνε αυτοί όπλα, αλλά το ΝΑΤΟ, οι ΗΠΑ θέλουν την ηγεμονία στη περιοχή. Δεν επιδιώκουν να αυτοκτονήσουν σαν υπεριαλισμός και να χάσουν τα πάντα για να βάζουν κάποιοι έμποροι όπλων λεφτά στα πουγκιά τους. Άλλωστε αποδεικνύεται ότι δεν είναι οι δυτικοί, οι μόνοι έμποροι όπλων που βοηθούνται από την ένταση. Οι S-300 στην Κύπρο το αποδεικνύουν.

Αυτός που θέλει τη σύγκρουση είναι ο ρώσικος υπεριαλισμός για να χωθεί στις δύο χώρες κια να κατατάξει θέσεις. Όπως ήταν επόμενο, κανείς απ' τους Έλληνες υπέρμαχους της ειρήνης να μην καταδικάσει την επίσκεψη Πριμακόφ στην Αθήνα και την αποστολή των S-300 στην Κύπρο. Άραγε δεν είναι "τρίτος" η Ρωσία;

Οι πραγματικοί δημοκράτες που σέρνονται πίσω από το ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να γίνονται τμήμα του στρατού τους. Το καθήκον τους είναι να καταγγείλουν αυτές τις ψευτοφιέστες και τους υποκριτές, δήθεν "φίλους των λαών". Τέτοιες γιορτές, το μόνο που κάνουν είναι να προετοιμάζουν τον πόλεμο και τον φασισμό.

...Λιπάσματα

συνέχεια από τη σελ. 2

κεια του καλοκαιριού.

Όργανα ελέγχου της ρύπανση

συνέχεια από τη σελ. 4

αποτελείται από αυτούς που εκμεταλλεύονται Αλβανούς, είναι άνθρωποι που δεν σκέφτονται καθόλου την ανάπτυξη της ελληνικής γεωργίας,, τον εκμηχανισμό της. Αυτοί σέρνουν μαζί τους όλη τη φτωχολογία, όχι την πολύ μεγάλη φτωχολογία, τους μεσαίους και τους λίγο φτωχότερους του χωριού, στη γραμμή των αποζημιώσεων και των επιδοτήσεων. Αυτοί λένε “Δώστε μας λεφτά, δώστε μας κεφάλαια, δωρίστε μας τους τόκους”, δηλαδή τα περισσότερα αιτήματα έχουν να κάνουν με δανεισμό από τις Τράπεζες με τις οποίες ο πολύ φτωχός αγρότης δεν έχει επαφή.

Η τρίτη κοινωνική κατηγορία που είναι σ' αυτό το μέτωπο είναι η μεγαλοαστική τάξη που βγήκε απ' το κράτος, που βγήκε μέσα από την κρατική ρεμούλα. Ο Κόκκαλης, άνθρωπος της Στάζι, δεμένος με τα ρώτικα συμφέροντα, είχε το ρόλο του μεταφορέα δυτικής τεχνολογίας στη Μόσχα. Ο Παπανδρέου τον εγκατέστησε εδώ, και τον ενίσχυσε με ανατολικά κεφάλαια ακριβώς για να σπάσει τη συμφωνία COCOM που τότε απαγόρευε το πέρασμα τεχνολογίας στην Ανατολή. Έγινε ένας γίγαντας μέσα από την κρατική ληστεία την οποία του εξασφάλιζε πάντα η πολιτική εξουσία. Ένα τέτοιο κεφάλαιο που το εξασφάλιζε η πολιτική εξουσία δεν μπορεί να παίξει αυτόνομα στην παγκόσμια αγορά. Δεν είναι ο αστός που διαρκώς εκσυγχρονίζεται. Είναι ο αστός παράσιτο, όπως τον λέμε εμείς.

Σ' αυτή την αντιπαράθεση των δύο στρατοπέδων της αστικής τάξης στην Ελλάδα, η ρώσικη γραμμή παίζει στο εθνικό. Η ελληνική κοινωνία δεν θα μπορούσε να σκεφτεί τη Μόσχα αν δεν έβλεπε τούρκικο κίνδυνο. Αυτόν τον τούρκικο κίνδυνο, μπόρεσε να τον υποβάλει ο Παπανδρέου στην κοινωνία με μια έντεχνη πολιτική μη συνομιλιών για χρόνια απ' το 1983, με μια μεθοδική δουλειά πάνω στο σοβινισμό. Αυτή είναι η γραμμή του ισόβιου, του αδιάκοπου, του αιώνιου τουρκικού κίνδυνου που δήθεν αποτελεί το κύριο εθνικό ζήτημα. Το αληθινά όμως κύριο εθνικό ζήτημα ήταν για την Ελλάδα, πιστεύουμε εμείς, και εξακολουθεί να είναι το οικονομικό σαμποτάζ.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΟΡΕΙ ΚΙ ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Αυτή η πλευρά της πολιτικής ζωής στην Ελλάδα, που εμείς τη βλέπουμε τόσο καθοριστική, δεν αφήνει κάποιες τέτοιες δυνάμεις της καθυστέρησης μόνες τους και ανεμπόδιστες, μιλάω για τις ρωσόφιλες δυνάμεις, να εμποδίσουν την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Η ελληνική κοινωνία ζητάει Ευρώπη.

Είναι θαλασσινή κοινωνία, είναι ένας κόμβος εμπορικός, ένας καπιταλισμός ανοιχτός στη σύλληψη του, και μέσα στην κοινωνία, και μέσα στη νεολαία. Μυρίζει πρόδοο, δεν μυρίζει Βυζάντιο, δεν είναι οπισθοδόμηση μέσα της αυτή η χώρα. Η σύγχρονη οικονομική ζωή βλαστάνει διαρκώς, ανεξάρτητα από το ρόλο του κράτους, ανεξάρτητα από τη ρεμούλα, τη μίζα, τη διαφθορά.

Ο ελληνικός καπιταλισμός αλλά και η ελληνική αυθόρυμη πολιτική ζωή κινούνται προς τη Δύση,

κινούνται προς την Ευρώπη συγκεκριμένα. Αυτό το ρεύμα προσπαθούν να εμποδίσουν και το εμποδίζουν με σαμποτάζ, με οικονομικό σαμποτάζ. Υπάρχει πολιτική οικονομικού σαμποτάζ που γίνεται με οικολογικά προσχήματα ή με αρχαιολογικά προσχήματα ή με κάθε άλλο πρόσχημα για το χτύπημα της βιομηχανικής ανάπτυξης στην Ελλάδα. Υπάρχει πολιτική συνειδητού σαμποτάρισματος στη βιομηχανία. Ακόμα κι εκείνες οι πολιτικές κρατικοποίησης που έκανε ο Παπανδρέου δεν αντιστοιχούσαν στις ανάγκες της συγκέντρωσης ενός καπιταλισμού, που ήθελε να σπάσει μικρές μονάδες, να τις μαζέψει σ' ένα κράτος, αυτό το κράτος να ενισχυθεί και να μπορέσει να γίνει το εφαλτήριο ενός οικονομικού ανταγωνισμού με τα δυτικά μονοπώλια που ήταν ωριμά. Άλλα ήταν ένα κράτος που πήρε τις βιομηχανίες του ιδιωτικού κεφαλαίου και τις έλιωσε μέσα στον πολύ κόσμο που έριξε εκεί, έφτιαξε κομματικούς στρατούς που διάλυσαν τη βιομηχανία. Έκλεισαν εργοστάσια υπεράριθμων με χρεωκοπίες, και ταυτόχρονα έφτιαξαν κινήματα με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, αλλά και το ΣΥΝ τώρα, που επίμονα βάζουν ιδιαίτερα οικολογικά αιτήματα και εμποδίζουν την εγκατάσταση βιομηχανιών...

Τώρα είναι ένα εργοστάσιο χρυσού, θέλουν να το κλείσουν, θέλουν να σταματήσουν τη μεγαλύτερη επένδυση στην Ελλάδα. Γιατί; Για να μην αφήσουν τον ελληνικό καπιταλισμό ν' αναπτυχθεί.

Αυτή είναι μια από τις φαινομενικά περίεργες πλευρές της γραμμής μας, όταν εμείς επιμένουμε στην ανάγκη ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού. Δεν υπάρχουν σήμερα, είτε μας αρέσει, είτε δεν μας αρέσει, κανένα εργατικό κίνημα, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά, φοβάμαι, σε όλο τον κόσμο που να μπορεί αυτή την ώρα να βάλει άμεσο ζήτημα πολιτικής εξουσίας. Δεν έχουμε δηλαδή ένα ισχυρό παγκόσμιο ρεύμα, όπως το 1870 όταν έγινε η Κομιούνα του Παρισιού, ή όπως το 1900 στη Ρωσία ή το 1940 στην Κίνα που να βάζει ζήτημα πολιτικών εξουσιών. Δεν υπάρχουν αυτά τα κινήματα, και δεν υπάρχουν τώρα κινήματα γιατί το προλεταριάτο δεν είναι διατεθειμένο να επιτεθεί ξανά χωρίς να καταλάβει, χωρίς να εξηγήσει, χωρίς να προφυλαχτεί από το ενδεχόμενο να πάρει την εξουσία μια νέα αστική τάξη που θα αξιοποιήσει το αίμα του και θα του ασκήσει δικτατορία. Θέλει να λύσει πρώτα, αυτά τα θεωρητικά και πρακτικά ζητήματα και θα τα λύσει τώρα, θα τα λύσει μέσα στον καπιταλισμό, δεν θα πάει να δώσει εκατόμβες αίματος για να μην ξέρει που θα οδηγηθεί.

Χρειάζεται λοιπόν το προλεταριάτο μια πορεία πολιτικής δημοκρατίας για να ζυμώσει τις ιδέες του. Ακόμα του χρειάζεται να αναπτυχθεί η βιομηχανία, να αναπτυχθεί ο καπιταλισμός στις σχετικά πιο καθυστερημένες χώρες για να μπορέσει στη συνέχεια να κάνει πιο αποτελεσματική και σταθερή τη νέα του πολιτική εφόρμηση.

Το προλεταριάτο είναι παιδί της αστικής τάξης. Όταν σκοτώνει η 17N τους βιομηχάνους, η ΟΑΚΚΕ βγάζει ανακοινώσεις καταγγελίας, γιατί η 17N πάει με τους σαμποτάριστές ενάντια μας. Έχουμε πει κατ' επανάληψη ότι πρόκειται για ορ-

γάνωση που έχει δεσμούς με τις μυστικές υπηρεσίες της Αν. Γερμανίας, ότι είναι ρωσόφιλη, ότι είναι ένα δικό τους πολιτικό εργαλείο. Όταν σκοτώνει βιομηχάνους την ώρα που αυτοί αποτελούν ένα μέρος των αναγκαίων παραγωγικών σχέσεων την ώρα που δεν υπάρχει καμία άλλη τάξη για να πάρει την ιδιοχεισία της βιομηχανίας, τότε αδυνατίζουν τη βιομηχανία. Αυτή είναι δημοκρατία κάνει δυνατό το χτύπημα του ευρωπαϊκού εθνικισμού στη μερα, δηλαδή την ενωμένη Ευρώπη απέναντι στη διασπασμένη Ευρώπη.

Όταν ένας Μάριο Τσε Τουνγκ το 1978 λίγο πριν πεθάνει βγάζει τη θέση, σαν ΚΚ Κίνας, ότι είναι καλό να μπει η Ελλάδα στην ΕΟΚ, εμείς είμαστε αντίθετοι. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε γιατί την έβγαλε αυτή τη γραμμή το ΚΚ Κίνας. Αφού είναι καπιταλιστική η Ευρώπη γιατί θέλεις η μικρή Ελλάδα να μπει σε ένα καπιταλιστικό υπεριαλιστικό μηχανισμό; Και είχαμε πει τότε κι εμείς “έξω από την ΕΟΚ”. Μετά καταλάβαμε, βλέποντας και το νέο μεσαίωνα εδώ, ότι το δίλημμα που έμπαινε για την Ευρώπη, δεν ήταν σοσιαλιστική επανάσταση ή καπιταλισμός, δεν ήταν Ευρώπη των λαών ή Ευρώπη των μονοπωλίων. Το δίλημμα ήταν ενωμένη Ευρώπη του υπεριαλισμού και των μονοπωλίων ή Ευρώπη διασπασμένη εθνικά. Ποια Ευρώπη; Η Ευρώπη της Πεζό θέλει διάσπαση. Λεει η Πεζό: Δεν θέλω ευρωπαϊκό μονοπώλιο στη Γαλλία, θέλω ανεξαρτησία της Γαλλίας. Οι δεξιοί του γκωλικού κόμματος, οι παλιοί ηγεμονιστές στην Αφρική, οι κεφαλαιοκράτες του πετρελαίου οι ραντιέρηδες και οι επεμβασίες είναι οι διαστασές. Το πιο τεχνολογικά έξελιγμένο κεφάλαιο, το κεφάλαιο του Αιρμπάς, η τεχνολογία που θέλει μια πλατιά αγορά και μια πλατιά ένωση των παραγωγικών, επιστημονικών, ερευνητικών δυνάμεων, αυτό το κεφάλαιο ζητάει ενωμένη Ευρώπη. Έτσι μπαίνει το δίλημμα.

Οι λαοί δεν θέλουν πια την εθνική απομόνωση. Γιαυτό μας αρέσει η ενωμένη Ευρώπη και γιαυτό θέλουμε να μείνει και η Ελλάδα στην Ευρώπη. Γίνεται ευρύτερο και το έδαφος της ταξικής πάλης. Εμείς θέλουμε να απλωθεί η ταξική πάλη. Γ' αυτό θέλουμε να κάνουμε την επανάστασή μας, όπως τη βλέπουμε εμείς, σα μαρξιστές από την καλύτερη δυνατή θέση.

ΕΥΡΩΠΗ-ΑΝΑΠΤΥΞΗ- ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Κι αυτό είναι ένα ζήτημα που παίπει συνολικά στην Ευρώπη σήμερα. Γίαυτο θέλουμε την ευρωπαϊκή, ο τοπικόσιμης, η καταστροφή και το σαμποτάζ παραλόνων τα στρατόπεδα. Εμείς θέλουμε να απλωθεί η ταξική πάλη. Γ' αυτό θέλουμε να κάνουμε την επανάστασή μας, όπως τη βλέπουμε εμείς, σα μαρξιστές από την Ευρώπη για να κάνω τη σοσιαλιστική επανάσταση. Με ποιόν; Ο βούλγαρος εργάτης θέλει να απαλλαγεί από τη ρώσικη κηδεμονία και θέλει να μείνει και η Ελλάδα στην Ευρώπη. Γίνεται ευρύτερο και το έδαφος της ταξικής πάλης. Μπορώ να ενωθώ με το Γάλλο και το Γερμανό, με τον Ιταλό εργάτη. Γιατί τι σημαίνει τώρα το έξω από την Ευρώπη; Ωραία

Μαζιώτης: Αναρχισμός στην ουρά του σοσιαλφασισμού

Ηταχική υποχώρηση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, αλλά και η κυριαρχία της σοσιαλφασιστικής πραξικοπηματικής προπαγάνδας στο ιδεολογικό επίπεδο, έχουν δώσει ιδιαίτερα σε τμήματα της νεολαίας, μία επίφαση επαναστατικότητας στον αναρχισμό.

Νέος "ήρωας" αυτή τη φορά του αναρχισμού ο Μαζιώτης, ιδιαίτερα με την δεύτερη επιστολή του στην Ελευθεροτυπία, με την οποία για πρώτη φορά αναρχικός αναλαμβάνει την ευθύνη για συγκεκριμένη βομβιστική ενέργεια. Βέβαια κανείς δεν αναρωτιέται γιατί ο Μαζιώτης δεν μπαίνει στον κόπο να εξηγήσει, έστω και αυτοκριτικά, τις πρώτες του τοποθετήσεις, όπου την σύλληψή του και όλα τα στοιχεία τα απέδιδε σε προβοκάτσια της ασφάλειας ακολουθώντας την γνωστή γραμμή του "χάρου".

Σημασία έχει πως τώρα δηλώνει: "Οι αναρχικοί αντάρτες πόλεων είμαι εγώ."

Πίσω από αυτή την βαρύγδουπη έκφραση βρίσκεται όλη η ουσία της αντεπαναστατικής θεωρίας του αναρχισμού. Βρίσκεται δηλαδή η άλλη όψη του αστικού ατομικισμού.

Ο ατομικισμός είναι η βάση όλης της κοσμοθεωρίας του αναρχισμού

Σε όλο το κείμενο του Μαζιώτη, πέρα από κοινότυπες φράσεις ενάντια σε δολοφονίες του κράτους και στην εκμετάλλευση, δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά στις αιτίες της εκμετάλλευσης και στην ταξική πάλη σαν την πιο δημιουργική δύναμη για την αλλαγή της κοινωνίας.

"Αναγνωρίζω λοιπόν, ως ταξικούς μου εχθρούς εκείνους οι οποίοι ανήκουν σε συγκεκριμένες κοινωνικές τάξεις ή κατηγορίες και που ευθύνονται για τα δεινά αυτού του κόσμου, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τα ναρκωτικά, τις φυλακές, τους πολέμους, την περιβαλλοντική καταστροφή. Και αυτές οι κοινωνικές κατηγορίες δεν είναι άλλες από αυτές των κρατικών αξωματούχων, των πολιτικών, των τεχνοκρατών, των μανδαρίνων του κεφάλαιου, των γραφειοκρατών, των ένστολων φονιάδων των σωμάτων ασφαλείας και των στρατοκρατών", γράφει ο Μαζιώτης

Δεν υπάρχει ούτε σε αυτόν, ούτε πουθενά στον αναρχισμό η αιτία όλων αυτών των "δεινών" που αναφέρει το παραπάνω απόσπασμα και που δεν είναι άλλη από την ατομική ιδιοχτησία σαν βάση της εμπορευματικής παραγωγής. Και αυτό δεν είναι κάτι τυχαίο. Γιατί η παραδοχή μιάς τέτοιας αιτίας δεν μπορεί παρά μέσα από την εξέλιξη της κοινωνίας, μέσω του αντικειμενικού νόμου της ταξικής πάλης να οδηγεί στην παραδοχή του αναπόφευχτου της κοινωνικής ιδιοχτησίας στα μέσα παραγωγής, σαν βάση για την κατάργηση κάθε καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Για τον αναρχισμό όμως δεν υπάρχει τέτοιο ζήτημα. Οι "κακές κατηγορίες" των εκμεταλλευτών δεν επεβλήθηκαν στην κοινωνία στη βάση ενός κοινωνικού συστήματος όπου κυριαρχεί η ατομική ιδιοχτησία στα μέσα παραγωγής, δεν είναι δηλαδή το κράτος της αστικής τάξης, αλλά η μεταφυσική αντίληψη των κακών εξουσιαστών. Και δεν είναι η εργατική τάξη που μέσα από την δικιά της πολιτική εξουσία και το κράτος της θα επιβάλλει την κοινωνική ιδιοχτησία στα μέσα παραγωγής, οδηγώντας την ανθρωπότητα στο δρόμο της απελευθέρωσης, αλλά το άτομο, το "εγώ", το απελευθερωμένο "εγώ", που θα οδηγήσει στην απελευθέρωση του συνόλου.

Πρόκειται δηλαδή για την κλασική μεταφυσική άποψη που αρνείται πως και στην κοινωνική ζωή πρώτα αλλάζουν οι εξωτερικές συνθήκες, πρώτα αλλάζουν οι υλικοί όροι και ύστερα σε αντιστοιχία αλλάζουν οι σκέψεις των ανθρώπων, η συνείδησή τους (στην κύρια πλευρά πάντα). Είναι αυτό που έλεγε ο Μάρκ: "Δεν είναι η συνείδηση των ανθρώπων που καθορίζει το είναι τους, μα αντίθετα το κοινωνικό τους είναι καθορίζει την συνείδησή τους".

Γράφει ο Μαζιώτης: "Είμαι αναρχικός και επιδιώκω την ολοκληρωτική καταστροφή του κράτους και του καπιταλιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του από τις αντιεξουσιαστικές κομμούνες".

Είναι οι γνωστές μικρές κοινότητες του Κροπότκιν που στηρίζονται στην υπεράσπιση της μικρής ιδιοχτησίας και στην διατήρηση του μικρού νοικοκυριού στη γη. Γιαυτό ο αναρχισμός χτυπάει την μεγάλη παραγωγή μπαίνοντας ουσιαστικά στο πλευρό των καθυστερημένων τάξεων, εμποδίζοντας έτσι την σοσιαλιστική επανάσταση που φέρνει ουσιαστικά η μεγάλη παραγωγή, η συνεχής και αδιάκοπη ανάπτυξη της μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα.

Αναφέραμε συνοπτικά μερικά χαραχτηριστικά ιδεολογικά ζητήματα της πλατφόρμας- Μαζιώτη για να επιβεβαιώσουμε μιά ακόμη φορά, πώς η "άρνηση της πολιτικής" από τον αναρχισμό δεν είναι τίποτα άλλο ουσιαστικά από το κάλεσμα για υποταγή της εργατικής τάξης στην πολιτική της αστικής τάξης, και σήμερα συγκεκριμένα στα πιο αντιδραστικά τμήματα της, ακριβώς εξαιτίας του μικροαστικού χαρακτήρα του αναρχισμού.

Το κείμενο του Μαζιώτη είναι ένα κείμενο του σοσιαλφασισμού.

Βάζει την βόμβα στο υπουργείο ανάπτυξης γιά να στείλει όπως λέει "μήνυμα αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στη εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την Καναδική πολυεθνική TVX".

Συμπαράσταση δηλαδή στον "αγώνα" του γνωστού φασίστα Μήτσου και των τραμπούκων τουμαζί με το Κινταρί και ενάντια στους εργάτες. Και αυτό υπερασπιζόμενος την αναρχισμό στον βάλτο της αντεπανάστασης.

γονολατρεία στον Αριστοτέλη!

Καμαρώνει πως το αναρχικό κίνημα και ο ίδιος μέσα σε αυτό...έμπνευσαν "τα μπλόκα και τις καταλήγεις βασικών οδικών και σιδηροδρομικών κόμβων από τους αγρότες στην περίοδο 1995-97...". Υπερασπίζεται έτσι το αντιδραστικό κίνημα των πλούσιων αγροτών, ταυτίζομενος για μιά ακόμη φορά με τον σοσιαλφασισμό και ιδιαίτερα με το ψευτοΚΚΕ.

Το ίδιο κάνει με τις απεργίες του ΕΑΣ τον Αύγουστο του 1992 και με το "κίνημα" του ψευτοΚΚΕ, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις που οδήγησε στο κλείσιμο εργοστασίων και στο χτύπημα των εργατών.

Η πολιτική του πλατφόρμα δεν είναι άλλη από το "Κάτω ο νεοφιλελευθερισμός και οι ιδιωτικοποιήσεις" από την πολιτική πλατφόρμα δηλαδή του ψευτοΚΚΕ, που σημαίνει ενίσχυση του σοσιαλφασιστικού κράτους, παρά τις αναρχικές του αντικρατικές κορώνες.

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το γεγονός πως στην πρώτη του επιστολή στην Ελευθεροτυπία έκλεινε το μάτι στο ψευτοΚΚΕ με τις αναφορές του στον Μανιαδάκη και στην γνωστή του προβοκάτσια ενάντια στο τότε ΚΚΕ, όπως και η αναφορά του πως η δολοφονία του Μπακογιάννη μπορεί να έγινε για να εμποδίσει την τότε οικουμενική συνεργασία ψευτοΚΚΕ-Ν.Δ.

Τέλος θέλουμε να πούμε κάτι σε διάφορα την ποπούλιση της πολιτικής του περιθώριου στην Ελευθεροτυπία έχουν στην Ελλάδα. Ανάμεσα στα 160 ιδρυτικά μέλη της Επιτροπής βρίσκουμε τους βουλευτές του ψευτοΚΚΕ Αγγουράκη και Κόρακα, του ΣΥΝ Δραγασάκη και Κουβέλη, της Ν.Δ. Πολύδωρα και Κατσαρό, του ΠΑΣΟΚ Ε. Ανουσάκη, του ΔΗΚΚΙ Τσαφούλια και Ρόκκο. Την ιδρυτική Διακήρυξη έχουν υπογράψει επίσης ο αντιπρόσδρος της ΑΔΕΔΥ Δ. Αγκαβανάκης, ο πρώην υπουργός Α. Μαγκάκης, ο Θ. Πέτσας μέλος του Κ.Σ. της ΕΦΕΕ, πρόεδροι και μέλη συνδικαλιστικών οργανώσεων, καθηγητές πανεπιστημίου, δικηγόροι, οικονομολόγοι, δημαρχοί και δημοτικοί σύμβουλοι, δημοσιογράφοι και καλλιτέχνες.

Πρόκειται για μία ευρύτατη συπειρώση δυνάμεων του σοσιαλφασισμού γιατί είναι προτεραιότητα της πολιτικής του να εμποδίσει την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Η πρώτη εμφάνιση της Επιτροπής ήταν μία συνέντευξη Τύπου στις 11 Μάρτη. Τον Απρίλη η Επιτροπή θα συγκεντρώσει υπογραφές κάτω από το κείμενο καταγγελίας της Σένγκεν, και το Μάιο θα καλέσει τους πολίτες να κάνουν προσφυγές για να ζητήσουν πληροφορίες από τη αρχή που ελέγχει την εφαρμογή της Σένγκεν. Θα ακολουθήσει η ίδρυση νομικού τμήματος που θα παρέχει δωρεάν συμβουλές στους πολίτες.

Έσοδο αφορά τα κομμουνιστικά, μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα θέλουμε να πούμε πως κανένας χαφίές της ασφάλειας δεν μπόρεσε να τα ξεστρατήσει, ακριβώς γιατί η ταξική τους φύση σαν πολιτικά κόμματα της πρωτοπορίας του προλεταριάτου, δεν αλλοιώνεται από τη δράση κανενός χαφίες.

Όσο αφορά τα κομμουνιστικά, μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα περιθώρια με να πούμε πως κανένας χαφίές της εργατικής τάξης στην πολιτική της αστικής τάξης, και σήμερα συγκεκριμένα στα πιο αντιδραστικά τμήματα της, ακριβώς εξαιτίας του μικροαστικού χαρακτήρα του αναρχισμού.

Για παράδειγμα, καμμιά "προσωρινή επιτροπή" του Μανιαδάκη δεν μπόρεσε να εμποδίσει το τότε ΚΚΕ να παιξει την πρωτο

Κύπρος με S-300 αυτοκτονία για την Ε.Ε

Όταν ο Παπανδρέου ένα χρόνο πριν πεθάνει έδινε το ΟΚ στην Τελωνειακή Ένωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την Τουρκία παίρνοντας ως αντάλλαγμα την έναρξη διαπραγματεύσεων ΕΕ-Κύπρου για την ένταξη της δεύτερης, οι σοβινιστές είχαν δυσανασχετίσει γιατί το θέωραν αυτό “υποχώρηση από τις πάγιες ελληνικές θέσεις” και πίστεψαν πως έτσι αναβαθμίζονταν οι σχέσεις της Τουρκίας με την ΕΕ.

Αμ δε! Ισα-ίσα, ο Παπανδρέου, σαν καλός πράκτορας που ήταν, “τοις Ρώσων ρήμασι πειθόμενος”, για να παραφράσουμε κάπως το αρχαίο ρητό, διέβλεψε σωστά πού θα οδηγούνταν τα πράγματα: Ήμεν Τελωνειακή Ένωση ποτέ δε λειτούργησε στη βάση του αμοιβαίου οφέλους, αφού η χώρα μας θέτει συνεχώς βέτο στα χρηματοδοτικά πρωτόκολλα και στην προβλεπόμενη από τη συμφωνία οικονομική ενίσχυση της Τουρκίας, τη στιγμή που η Τουρκία τηρεί τις οικονομικές υποχρεώσεις της συμφωνίας, η δε ΕΕ προχωράει ακάθετη προς την πολιτική της αυτοκτονία ορίζοντας την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Κύπρο για το τέλος αυτού του μήνα.

Το μέγα πρόβλημα και ο εφιάλτης που θα αντιμετωπίζει συνεχώς από δω και πέρα η ΕΕ είναι πως, όσο θα προχωράνε οι διαπραγματεύσεις με την Κύπρο, τόσο θα αυξάνονται και οι ελληνικές πιέσεις και οι απειλές για βέτο στην ένταξη οποιασδήποτε άλλης χώρας πλην της Κύπρου και τόσο περισσότερο η Ελλάδα θα οδηγεί την Ευρώπη στο να απομονώνει την Τουρκία, στην περίπτωση που η Ευρώπη θα θέτει ως όρο της τελικής ένταξης της Κύπρου τη λύση του πολιτικού της προβλήματος, δηλαδή την επίλυση της διχοτόμησης του νησιού. Τα “προεόρτια” ήδη έχουν αρχίσει να φαίνονται και οι πρώτες ελληνικές απειλές για συνολικό βέτο ήδη έχουν πέσει στο τραπέζι.

Η Ευρώπη θα βρίσκεται συνεχώς μπροστά σε ένα αδιαπέραστο τείχος.

Με μια πιθανή ένταξη της Κύπρου διχοτομημένης, το πρόβλημα αυτομάτως μεταφέρεται σε πανευρωπαϊκό πεδίο και η διαμάχη Ελλάδας-Τουρκίας γίνεται σε μεγάλο βαθμό διαμάχη ΕΕ-Τουρκίας, όπως ήδη έχει διαφανεί σε ένα μεγάλο βαθμό με την απόφαση της Διάσκεψης Κορυφής του Λουξεμβούργου.

Το δίλημμα της Ευρώπης είναι: Ή δε θα εντάξει την Κύπρο προτού λυθεί το Κυπριακό (οπότε θα “τρώει” απαντώτα βέτο από την Ελλάδα, με συνέπεια και να μην εντάξει τις υπόλοιπες υποψήφιες για ένταξη χώρες και να οδηγηθεί στην παράλυση, εφόσον για τη λήψη των αποφάσεων απαιτείται ομοφωνία), ή θα την εντάξει όπως είναι σήμερα διχοτομημένη κάνοντας το χατίρι της Ελλάδας και ερχόμενη σε αντιπαράθεση με την Τουρκία. Και τότε τι θα κάνει; Θα κηρύξει τον πόλεμο στην Τουρκία για την απελευθέρωση του κατεχόμενου τμήματος; Ή μήπως θα απομονώσει παραπέρα την Τουρκία χαρίζοντάς τη πεσκέσι στους Ρώσους;

Τα πράγματα όμως δεν είναι ούτε καν τόσο “απλά”, γιατί δεν αφορούν μόνο τα ελληνοτουρκικά. Κι αυτό για δύο λόγους, για τους οποίους ακριβώς κι εμείς ως ΟΑΚΚΕ είμαστε σήμερα αντίθετοι σε μια τέτοια προοπτική, της ένταξης δηλαδή της

Κύπρου με τα σημερινά δεδομένα.

ΟΙ S-300

Ο πρώτος λόγος έχει να κάνει με τον πολιτικό προσανατολισμό της ίδιας της Κύπρου. Ενώ δηλαδή από τη μια σύσωμη τη κυπριακή ηγεσία κάνει τη φιλοευρωπαία, από την άλλη με το πρόσημη της άμυνας και της ασφάλειας μπάζει στη χώρα και στην περιοχή ολόκληρη τους S-300 και μαζί τους Ρώσους. Οι S-300 είναι το διαβατήριο της Ρωσίας για ολόκληρη την περιοχή της ΝΑ Μεσογείου, και σε λίγο και το διαβατήριό της για την ΕΕ. Γιατί η εγκατάστασή τους στο μαρτυρικό νησί θα σημάνει το ολοκληρωτικό πιά πέρασμα της Κύπρου με τους Ρώσους, αφού ταυτόχρονα η εγκατάσταση εκεί των ρώσων τεχνικών και „στρατιωτικών συμβούλων“ είναι γνωστό πως συνεπάγεται άμεση πολιτική επιρροή και δυνατότητα κάθε είδους εκβιασμών απέναντι σε κάθε πιθανή „αταξία“.

Σιγά-σιγά η Κύπρος τείνει να γί-

νει το αβύθιστο αεροπλανοφόρο των Ρώσων στην περιοχή.

Αν η Κύπρος ενταχθεί με τους S-300 εγκατεστημένους ή υπό εγκατάσταση, θα είναι η πρώτη φορά μετά το „τέλος του ψυχρού πολέμου“ (έτσι αρέσκονται να το λένε οι τυφλωμένοι δυτικοί υπεριαλιστές) που η έκφραση της πολιτικής ένωσης της Ευρώπης, η Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και η Δύση γενικά, θα βάλουν ρώσικες στρατιωτικές βάσεις στο έδαφός τους. Γιατί περί αυτού πρόκειται. Ο ρώσικος εισοδισμός θα έχει θριαμβεύσει, με την για πολλοστή φορά βέβαια βοήθεια του Κλίντον. Γιατί μας είναι δύσκολο να φανταστούμε οποιοδήποτε άλλο αμερικανό πρόεδρο να επιτρέπει στην έστω και υποτιθέμενα ξεδοντιασμένη Ρωσία να βάλει γερά το πόδι της σε μια περιοχή που από παλιά θεωρούνταν ως περιοχή κατεξοχήν δυτικών συμφερόντων και επιρροής.

Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΗΣ ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗΣ

Ακόμα όμως κι αν υποθέσουμε ότι

δεν υπήρχε τέτοιο θέμα, ότι θα πειθόταν δηλαδή η κυπριακή ηγεσία να ματαιώσει την εγκατάσταση των S-300, και πάλι θα έμενε ανοιχτό ένα τεράστιο πολιτικό ζήτημα: Για την οποιασδήποτε μορφής ουσιαστική και ειλικρινή πολιτική επαφή και συνεννόηση με τους Τουρκοκύπριους (την οποία υποτίθεται ότι επιδιώκει η κυπριακή ηγεσία) ή, πολύ περισσότερο, για την οριστική επίλυση του προβλήματος απαραίτητη προϋπόθεση είναι, κατά τη γνώμη μας, η λόγω και έργω καταδίκη από την κυπριακή ηγεσία της φασιστικής πολιτικής της εθνοκάθαρσης που εφάρμοσαν οι Ελληνοκύπριοι στη διάρκεια της δεκαετίας του '60 σε βάρος της τουρκοκυπριακής μειονότητας του νησιού. Γι' αυτή τη φρίκη όμως των ομαδικών σφαγών αθώων κανείς δε μιλάει.

Αν για τους Ελληνοκύπριους τα τούρκικα στρατεύματα είναι δυνάμεις κατοχής και είναι πραγματικά, για τους Τουρκοκύπριους είναι δυνάμεις που τους εξασφαλίζουν την ασφάλειά τους από τα δεινά του παρελθόντος. **Η πολιτική της εθνοκάθαρσης που εφάρμοσαν Έλληνες και Ελληνοκύπριοι χωρίς ποτέ κανείς να ζητήσει έστω μα**

συγγνώμη γι' αυτό, αυτή είναι που εμφανίζει στα μάτια των Τουρκοκύπριων τις τούρκικες κατοχικές δυνάμεις ως δυνάμεις σωτηρίας και ασφάλειας και δίνει στις τελευταίες το πρόσχημα της προστασίας των τούρκικων πληθυσμών. Μπορούν κάτω από τέτοιες συνθήκες οι τουρκοκύπριοι πολίτες να συναινέσουν στην ένταξη;

Και δεν εννοούμε εδώ τον Ντεντακάτας και τον τούρκικο σοβινισμό που βάζει τον απαράδεκτο όρο πρώτα να αναγνωρίστει τουρκοκυπριακό κράτος και μετά να συμμετάσχει ισότιμα στις συνομιλίες για την ένταξη. Μιλάμε για τον καθημερινό τουρκοκύπριο πολίτη, που γεύτηκε στο πετσί του την ελληνοκυπριακή εθνοκάθαρση και τη σφαγή, **την πρώτη εθνοκάθαρση στην Ευρώπη μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο** (οι σέρβοι μαθητές τους έρχονται τρεις δεκαετίες αργότερα ν' ακολουθήσουν σε ανώτερη κλίμακα τα χνάρια τους, γι' αυτό άλλωστε και οι πρώτοι διδάξαντες ήταν αναφανδόν με το μέρος τους).

Μ' αυτές τις προϋποθέσεις μια πιθανή ένταξη της Κύπρου στην Ευρώπη μόνο επιπλέον δεινά μπορεί να συσσωρεύει.

ση, καταλαβαίνει κανείς ότι, η νέα αυτή κίνηση της ποινικής διαδικασίας χρησιμεύει μόνο σαν απειλή ενάντια στη Β. Παπανδρέου.

Στο παρασκήνιο εξελίσσεται και η προκαταρκτική εξέταση για την ανάμιξη Ρίζου-Ψυχάρη στην υπόθεση. Οι Ρίζος - Ψυχάρης είχαν μιλήσει για μία συνάντηση με τον Κοπελούζο όπου συζήτησαν το θέμα της κατασκευής. Εκείνη την περίοδο είχαν ανταλλάξει επιστολές μέσω των εφημερίδων τους, ο πρώτος υποστηρίζοντας τα συμφέροντα του Κοπελούζου και ο δεύτερος του Κόκκαλη. Έτσι το “διαπλεκόμενα” έρχονται να στηρίξουν τη σοσιαλφασιστική προπαγάνδα για “αδιαφανείς διαδικασίες”.

Σε διά τι αφορά την ανάπτυξη της περιοχής και την καταπολεμητική της πιθανή ένταξη της Ν.Δ. στο ζήτημα. Ο Καραμανλής αφού διέγραψε τον Μάνο και καθαίρεσε τον Σαλαγκούδη από πρόεδρο της ΟΚΕ Βιομηχανίας, αφού ξεφορτώθηκε δηλαδή τα δύο στελέχη που εντόπιζαν τη πραγματικό σκάνδαλο στη σύμβαση κατασκευής της μονάδας της Φλώρινας, σύμφωνα με την περίοδο είχαν ανταλλάξει επιστολές μέσω των εφημερίδων τους, ο πρώτος υποστηρίζοντας τα συμφέροντα του Κοπελούζου και ο δεύτερος του Κόκκαλη. Έτσι το “διαπλεκόμενα” έρχονται να στηρίξουν τη σοσιαλφασιστική προπαγάνδα για “αδιαφανείς διαδικασίες”.

Σε διά τι αφορά την ανάπτυξη της περιοχής και την καταπολεμητική της ανεργίας, ο διευθυντής μελετών κατασκευών της ΔΕΗ κ. Αβρ. Μιζάν ανέφερε ότι η πρόβλεψη για τη μονάδα της Φλώρινας είναι 80 εργαζόμενοι οι οποίοι μπορεί να φτάσουν και τους 110!

ΚΟΣΟΒΟ ΚΑΙ ΙΡΑΚ

ΙΔΙΑ Η ΡΩΣΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ

Πόσο μοιάζει η ρώσικη ταχτική στο Κόσοβο με εκείνη στο Ιράκ. Εκεί ο Κλίντον σέρνει όλη τη Δύση ενάντια στο Ιράκ, απειλεί να το συντρίψει, και η Ρωσία γίνεται ο δήθεν προστάτης του.

Εδώ στο Κόσοβο πάλι ο προβοκάτορας Κλίντον απειλεί τη Σερβία με διαμελισμό παίρνοντας το μέρος του αλβανικού σοβινισμού και η Ρωσία πάλι παριστάνει τον μοναδικό φίλο των αδελφών “ορθόδοξων” Σέρβων.

Και στις δύο περιπτώσεις το διπλό παιχνίδι είναι υποχρεωτικό για τη Ρωσία.

Η Ρωσία πρέπει να παριστάνει το φίλο, αλλά ταυτόχρονα να μαχαιρώνει πισώπλατα το “φίλο”. Για να εξαρτήσεις κάποιον πρέπει αυτός ο κάποιος να είναι αδύναμος. Για να τον εξαρτήσεις εσύ πρέπει κάποιος άλλος να τον αδύνατίσει. Αυτός που θα τον αδυνατίσει δεν πρέπει να εμποδίστει να το κάνει. Στο Ιράκ η Ρωσία υποστήριζε τη θέση ότι ο Σαντάμ έπρεπε να αφοπλιστεί, αλλά αυτό έπρεπε να γίνει ειρηνικά. ΟΙ ΉΠΑ έπρεπε να απειλούν τον Σαντάμ, αλλά όχι να τον συντρίψουν, γιατί αν συντριβόταν δεν θα χρειαζόταν προστάτη. Η Ρωσία αν ήταν “φίλος” θα ήταν ενάντια στους ελέγχους. Αν είναι υπέρ των ελέγχων τότε σε τι διαφέρει από τους εχθρούς; Διαφέρει ως προς το ότι παίζει διπλό παιχνίδι. Ήδη ο Σαντάμ έχει δεύτερο υπουργό εξωτερικών του τον Πριμακόφ.

Τα ίδια γίνονται και με τη Σερβία. Οι Αμερικανοί είναι απαραίτητοι για να απειλούν τη Σερβία με διαμελισμό προκειμένου η Σερβία να ζητήσει την προστασία της Ρωσίας. Αν η Ρωσία επέμενε με συνέπεια στη θέση ότι το Κόσοβο είναι εσωτερική υπόθεση της Σερβίας τότε η θέση ότι χρειάζεται αυτονομία όχι μόνο θα ήταν περιττή αλλά θα ερχόταν και σε ευθεία αντίφαση με την προηγούμενη. Άλλα αν η Ρωσία επέμενε με συνέπεια στη θέση ότι το Κόσοβο είναι εσωτερική υπόθεση της Σερβίας τότε θα απέτρεπε τις ΉΠΑ και την Ευρώπη να επεμβαίνουν εκεί ωμά υπέρ των Αλβανών σοβινιστών. Όμως μόνο με αυτή την επέμβαση ο αλβανικός σοβινισμός φουντώνει, η Σερβία αδυνατίζει και ζητάει τον προστάτη της. Η Ρωσία λοιπόν πρέπει να φαίνεται ότι είναι ενάντια στην επέμβαση αλλά όχι και να την εμποδίσει.

Γι' αυτό είναι απαραίτητα μεσοβέζικη η θέση που διατύπωσε ο Πριμακόφ σταν στις 18 του Μάρτη ο Μιλόσεβιτς ζήτησε επίσημα την προστασία της Ρωσίας. Είπε λοιπόν ο Πριμακόφ: “Στην αντιμετώπιση προβλημάτων που έχουν σχέση με μειονότητες θα πρέπει να λαμβάνονται υπ’ όψη δύο αρχές, ο σεβασμός της εδαφικής ακεραιότητας της δοσμένης χώρας, και η παραχώρηση δικαιωμάτων αυτοδιοίκησης στη μειονότητα.”

Αλλά αυτή την ίδια θέση έχουν και οι δυτικοί. Η διαφορά είναι ότι οι δυτικοί, ιδιαίτερα ο προβοκάτορας Κλίντον και ο δικός του υφυπουργός των εξωτερικών Τάλμποτ, (που ο παλιός αμερικανός υπ. εξωτερικών Κρίστοφερ είχε χαρακτηρίσει φιλορώσο) ρίχνουν αυτή τη στιγμή έμφαση στο σκέλος “αυτονομία”, ενώ η Ρωσία ρίχνει έμφαση στο σκέλος “σύνορα” φτάνοντας κι όλας στο σημείο να λέει για να ικανοποιήσει τη Σερβία, ότι το Κόσοβο είναι εσωτερική υπόθεση της Σερβίας. Φαίνεται πάντως ότι κάπου οι Σέρβοι, απατεώνες και οι ίδιοι και έμπειροι φασίστες και δόλιοι, ένιωσαν τη ρώσικη μεσοβέζικη στάση και λίγο πριν τη συνάντηση Μιλόσεβιτς - Πριμακόφ είπαν με το στόμα του σέρβου υπ. Εξωτερικών Γιοβάνοβιτς ότι το “Βελιγράδι αναμένει ότι η Ρωσία θα εμποδίσει οποιεσδήποτε απόπειρες διεθνοποίησης του θέματος αυτού σύμφωνα με την αρχή ότι πρόκειται για ένα εσωτερικό ζήτημα”.

συνέχεια από τη σελ. 8

ζουν, που μια θρησκεία επιβάλλεται σαν κυρίαρχη στο κράτος και στην κοινωνία, που μια ανεξέλεγκτη ΚΥΠ παρακολουθεί τους πάντες και μια ασφάλεια βασανίζει τους ποινικούς κρατούμενους, σε μια τέτοια χώρα, η συνθήκη του Σένγκεν αποτελεί αναμφισβήτητη δημοκρατική πρόοδο. Αυτός είναι ο λόγος που την καταδικάζει ενωμένος και γεμάτος υποκρισία ο ακροδεξιός και ψευτοαριστερός μεσαίωνας”.

Ενάντια στη συνθήκη του Σένγκεν παρατάσσονται όλες οι δυνάμεις της αντιδραστής: Εκκλησία, Αστυνομία (θυμίζουμε τη συμ-

λεπάλληλες απόπειρες της Ρωσίας να εκτοπίσει από την εξουσία της Σερβίας τη σοβινιστική κλίκα του Μιλόσεβιτς και να εγκαταστήσει το δικό της τσιράκι, τον Ντράσκοβιτς ή τον φιλικό της Σένελι.

Βέβαια όποια και να είναι η καχυπογία τους αυτά τα καθάρματα δεν θρούν άλλο προστάτη εκτός από τους χιτλερικούς του Κρεμλίνου, όσο σύσσωμη όλη η Δύση θα παίρνει το μέρος των αλβανών σοβινιστών, ενώ όλη η ανθρωπότητα σιχαίνεται τους Σέρβους ναζί. Το γιατί η Δύση παίρνει το μέρος των Αλβανών είναι απλό πέρα από την προβοκατόρικη και συνειδητά ρωσόφιλη τακτική του Κλίντον. Η Δύση θέλει να εκδικηθεί τον Μιλόσεβιτς για την αδυναμία που η ίδια έδειξε στη Βοσνία. Εκεί δεν είχε κανένα πράσινο φως και καμία ανοχή από τη Μόσχα. Εδώ έχει. Και γι' αυτούς εδώ θέλει να

στριμάζει τον Μιλόσεβιτς. Έτσι η άθλια, δίχως αρχές, κάνει στη Σερβία αυτό που η Σερβία έκανε στη Βοσνία, δηλαδή πολιτική διαμελισμού.

Πραγματικά η πρώην Γιουγκοσλαβία έχει γίνει η διεθνής σύνοψη, όχι μόνο της νεοχιτλερικής ρώσικης και “ορθόδοξης” βαρβαρότητας, αλλά και της δυτικής υπεριουλιστικής αχρειότητας και παρακαμής.

Αυτός ο χώρος όμως μπορεί εύκολα να γίνει και η σύνοψη της διεθνούς δημοκρατικής και προλεταριακής γραμμής, της γραμμής των δημοκρατικών αρχών στις διεθνείς σχέσεις.

Εδώ αρχές σημαίνει να είσαι κύρια ενάντια στον αποχωρισμό του Κόσοβο από τη Σερβία, δηλαδή ενάντια στον αλβανικό σοβινισμό. Αρχές σημαίνει να βλέπεις το δημοκρατικό ζήτημα της υπαρκτής σέρβικης καταπίεσης σε βάρος του Κόσοβου, να λύ-

νεται μέσα από την ήττα του σέρβικου σοβινισμού, και τον σέρβικο σοβινισμό που νικιέται εκεί που έχει διαπράξει τα αληθινά του ανεπώτα εγκλήματα, δηλαδή στη Βοσνία. Ένας αληθινός δημοκράτης του Κόσοβο θα απαιτούσε μια και μόνο διεθνή επέμβαση, την στρατιωτική επέμβαση ενάντια στη Σερβία για την απελευθέρωση της μισοκατεχόμενης Βοσνίας. Όσο για το δικό του δημοκρατικό ζήτημα, το ζήτημα της εδαφικής αυτονομίας του Κόσοβο, αυτό δεν είναι ένα διεθνές αλλά ένα ζήτημα αντιφαστικού αγώνα μέσα στη Σερβία, όπου Αλβανοί και Σέρβοι δημοκράτες αγκαλιασμένοι θα πολεμήσουν για μια δημοκρατική Σερβία.

Αυτή είναι η πολιτική αρχών. Κάθε άλλη πολιτική είναι για το καλό των παγκόσμιων πρωταθλητών στο διπλό παιχνίδι, των Ρώσων σοσιαλφασιστών.

Ο ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ ΕΚΘΕΙΑΖΕΙ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΑ

Αντιπροσωπεία της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου επισκέφθηκε τον Αύγουστο του περασμένου έτους την Κίνα. Επικεφαλής της αντιπροσωπείας ήταν ο Εισαγγελέας Δημόπουλος.

Το χρονικό της επίσκεψης διαβάζουμε στο μηνιαίο νομικό περιοδικό Ελληνική Δικαιοσύνη. Τόμος 38ος το οποίο εκδίδεται από την Ενωση Δικαστών και Εισαγγελέων. Η αντιπροσωπεία συναντήθηκε με τον Υπουργό Δικαιοσύνης της Κίνας κατά την οποία : “έγινε αναφορά στο λαμπρό ιστορικό παρελθόν των δύο χωρών και στα αμοιβαία φιλικά αισθήματα των λαών μας. Ο Υπουργός αναφέρθηκε στις άριστες ελληνοκινεζικές σχέσεις και επισήμανε τη συνεργασία των χωρών μας στους διεθνείς οργανισμούς, εξέφρασε δε την επιθυμία διεύρυνσης της συνεργασίας των δύο χωρών μας”.

Η αντιπροσωπεία διαπίστωσε “ότι το σωφρονιστικό σύστημα της Κίνας στηρίζεται στις ίδιες γενικές αρχές που ισχύουν στο δυτικό κόσμο και επιδιώκει τη βελτίωση του καταδίκου και την επανένταξή του στην κοινωνία” και ότι τα νομικά συστήματα των δύο χωρών είναι σε τέτοιο βαθμό ταυτόσημα

ώστε “οι Κινέζοι εισαγγελικοί λειτουργοί, άνετα και χωρίς καμία ειδική ενημέρωση, θα μπορούσαν να ασκήσουν καθήκοντα εισαγγελέως στην Ελλάδα”. Διαπίστωσαν ακόμα ότι στην Κίνα, η δικαστική λειτουργία είναι πλήρως ανεξάρτητη από το κράτος! Συμμερίστηκαν τους φόρους των συναδέλφων τους για τον κίνδυνο διαφθοράς της εξουσίας από τα οργανωμένα συμφέροντα που έχουν αρχίσει να εγκαθίστανται και διαπλέκονται με τη δημιουργία κοινών εισαγγελέων αισθητήρια. Δεν καταγγέλλουν την επιβολή της θανατικής ποινής σ’ ένα μεγάλο αριθμό καταδικησμένων με σκοπό στη συνέχεια το κρατικό εμπόριο οργάνων. Αυτό το εμπόριο έχει πολλές φορές αποκαλυφθεί από το Διεθνή Τύπο και πρόσφατα έγινε η πρώτη σύλληψη Κινέζου τη στιγμή της αγοραπωλησίας (Έψιλον, 15/3).

Με λίγα λόγια το ανώτερο δικαστήριο της χώρας εκπροσωπείται από δικαστικούς λειτουργούς οι οποίοι θεωρούν

